

PIERRE CHASSARD

**NRAVNI POREDAK
I IDEOLOGIJA KAOSA**

Posvećeno Romi

Naklada:

DIATHESIS

6 Castle Town Court – CELBRIDGE –

C Kildare – Ireland / Eire

Naslov izvornika:

Pierre Chassard: Ordre naturel et idéologie du chaos

Dépôt légal BRB/décembre 2010 ISBN 978-2-9601003-0-1

Pohrvatio: GOTHICUS

PIERRE CHASSARD

NARAVNI POREDAK

I IDEOLOGIJA KAOSA

SADRŽAJ

UVOD	7
Poglavlje 1	
ANTIRASIZAM	9
Poglavlje 2	
RASIZAM	32
Poglavlje 3	
VIŠERASNI SVIET	38
Poglavlje 4	
SMISAO ANTIRASIZMA	44
ZAKLJUČAK	58
NAVODCI	62

UVOD

Sučeljeni s intraspecifičnom raznolikošću koja prirodno karakterizira ne samo čovječju razinu nego i druge razine onog živog, duhovi postaju nevjerni. Odbacujući tu etnobiologijsku raznolikost, snuju oni neku vrstu bajoslovna čovjeka koji bi bio jedini i nediferenciran u prostoru i vremenu. Kada već stubokom ne mogu odbaciti raznolikost, oni ju izpražnjuju radikalnom dvojnošću cjelovitoga tiela u materiju i duh koja se sastoji u niekanju svakog odnošaja determinacije drugog po prvoj čije bi razlike na nj bile bez utjecaja. Mitska jednakost-istovjetnost kojom oni jednolično nagrđuju duhove, po podrijetlu je vjerska ili ideologijska, to jest *meta-fizička*.

Nasuprot samoizgrađenoj rasnoj raznolikosti u okrilju vrste, oni na kraju uz pomoć ideologije pokreću absurdni projekt nekog sliepog miešanja najrazličitijih formi, ma kako one bile neskladne, čak protuslovne sve do nespojivosti. Izbacujući čovječju vrstu iz živoga svieta, oni zahtievaju njezino podvrgnuće nekom protunaravnom ideologijskom načelu koje razara i unakazuje njezine sastojke. Prirodnom poredku oni suprotstavljaju anarhični ideal kaosa.

Postupak je isti kada treba točno odrediti upravo ono o čemu je riječ. Onda kada se prirodno radi o etno-biologijskom biću (od grčkog *έθνος*: rasa, narod, ...), semantičkom restrikcijom se za dotične samo radi o kulturnom biću, neovisnom o nekom posebnom *έθνος*-u. Radikalna, posve samovoljna cezura jednog od drugog omogućuje im da od nekih činjenica kulture zaključuju na uzki kulturni *identitet*. U njega, očito u pomanjkanju spoznaje ili iz nakanitog neznanja, oni uključuju univerzalističku religiju, prerađenu i prenesenu od Žido-Arapina Pavla i njegovih sljedbenika. Iz te religije, načinjene iz posuđenih elemenata kaldejskih, kananskih i sumerskih mitova, iz elemenata gnostika, orfika, stoika, aleksandrinaca, iz misterija, iz zoroastrizma, oni prave nešto što nazivlju našim *identitetom*: nevjerojatnim bučkurišem čudnovatih, zastarjelih i absurdnih vjerovanja srednje- i blizkoistočnog podrijetla koja su ti krivotvoritelji samootuđenoga Rima praznovjernom pučanstvu mediteranskog bazena, a zatim i drugima, onodobno prikazali kao novu religiju.

Paulinsko kršćanstvo, koje predstavlja samo neku tuđu pojavu zasigurno ograničena trajanja, sa svojim mlohavim i protujunačkim vriednostima koje stoga nisu grčko-zapadne, svojim govorom što hvali univerzalni, dakle duboko protunaravni egalitarizam, svojim sustavnim ocrnjivanjem i oholim priezirom tiela, dakle neprijateljskim cielomu tielu u korist izoliranom duhu, sa svojom mržnjom prema Zemlji koja pogoduje izvanzemaljskom, posve fiktivnom protusvietu, nipošto ne predstavlja *identitet* Zapada. Nerazmrsivi rasni kaos i subverzivne propoviedi jednog poodmaklog razdoblja u prilog religiji robova, koji su s drugim uzrocima izazvali uništenje Velikog Arijskog Carstva, ne predstavljaju sretna zbivanja zapadne poviesti, izim za njezine neprijatelje, za

sliepce i za one zabludjele. Ono što takvi shvaćaju kao *identitet* Zapada samo je bezsmisleni govor nenaobraženih Blizkoiztočnjaka. Taj identitet je absolutno protu-zapadni. Samo paulinizmom izopačeni duhovi mogu biti zasliepljeni i zabludjeti na taj način što žele braniti ono što je zlonamjerni Levantinac uciepio Zapadu. Što je jedna religija negativno obilježila poviest europskih naroda, pored drugih djelatnosti i budalaštinama, lažima, krivotvorbama i zločinima, ne podrazumieva da ju moramo čuvati do kraja svih vrjemeni ili da za nju moramo umrieti. A povrh toga im podpuno izmiče nerazrješivo protuslovlje između potrebe za obranom kulturnog posebnitva različitih pojedinaca s jedne strane i njihove privrženosti univerzalizmu jednog prevladanog vjerskog mišljenja s druge. To je uvelike dostatno da ih se diskvalificira.

S jedne strane postoje oni koji brane svoj vlastiti izvorni bitak i odgovarajući način života proti tuđem bitku koji im se želi nametnuti; s druge strane postoje oni koji se iz nehaja ni za što ne skrbe, pribrajajući bez razlike jedne ljude drugima poput brojeva, ne vodeći računa o njihovim razlikovnim posebnostima, s ciljem uzpostave nekog izmišljenog nediferenciranog čovječanstva; napokon postoje i oni koji se takvima pridružuju, smatrajući da su iznad svega ostalog, i ti sve ostale pobijaju u posebnosti njihova bitka smatrajući ih bezvriednima.

Naše promišljanje bavit će se duhom što ih nadahnjuje, idejom što ih pokreće, djelatnošću koju razvijaju radu postignuća svojih ciljeva, svrhom za kojom teže i uspjehom ili neuspjehom koji im se mogu dogoditi.

Sučeljuju se, na obranbenoj strani oni koji kane štovati naravni poredak unutarne raznolikosti vrste, to jest oni koji, onoliko koliko o njima ovisi, znaju čuvati vlastiti bitak, svoju istinsku posebnost, zajednički bitak svoje, tijekom tisućljeća postupice formirane skupine i koji joj, koliko je to moguće, prije svega kane promicati razvitak u smislu usavršivanja tiela i duha, prekoračivanja njezinih mogućnosti u okviru ateo-poganstva vjernoga Zemlji, izvan paulinskog kršćanstva i islama, i, predvodeći navalu, oni koji kane razoriti taj prirodni red, to jest raztvoriti ga u neku odbieljenu bezobličnu kašu.

Ti zadnji imenuju ideologijsku krabulju pod kojom se u svojem djelovanju prikrivaju pojmom antirasizma, što nas nasuprot tomu pozivlje da o njemu govorimo jasno, bez prikrivanja, kako bismo se od njega obranili i poduzeli njegovu što je moguće dublju razgradbu.

Poglavlje 1

ANTIRASIZAM

Što je antirasizam danas? U etimologijskom smislu antirasizam je ono što se suprotstavlja rasizmu kao doktrini ili kao ponašanju, ili obama istodobno.

Što je dakle rasizam? Za moći odgovoriti na to pitanje, treba očividno znati da ta riječ proizlazi iz neke druge riječi. Ta druga riječ je imenica rasa. Rasa kao objektivna stvarnost, na prvi pogled je zajednička osnova, s oprječnim učincima na rasizam i antirasizam.

Antirasizam ima svoje poviestno vrelo ponajprije u želji za bogaćenjem blizkoiztočnih trgovaca koji su, prodrievši u velikom broju u Atenu, kako bi ju zadovoljili, kanili izvući korist iz gospodarskih i političkih prava što su ih uživali građani toga grada. Da to postignu, useljeni trgovci, nakanito postajući filozofima, širiše *ad hoc* egalitarističke teorije kako bi opravdali svoj zahtjev jednakosti prava za sve. To pravo, ισονομία , prošireno je dakle od atenskih građana na levantinske meteke koji su ga postignuli širenjem svojih ideja i još više novcem, to jest korupcijom duha i običaja. Demokratski političari u Ateni, primjerice Klisten, koji je na nesreću ukinuo έθνος utemeljen na zajedničtvu krvi i duha, kako bi ga zamienio δημος -om otvorenim svima bez razlike, i Periklo, najdemagožkiji od svih onodobnih demagoga, bijahu sretni koristnici toga tuđinskog novca. Za uzvrat su se požurili djelovati u prilog tim useljenicima. Ovi su zatim, žudeći za što većom dobiti, nastojali proširiti tržište onkraj granica grada. Ta im proširitba bijaše nužna jer oni, tih trideset tisuća trgovaca podrietlom s Blizkog Iztoka, bijahu brojniji od dvadeset tisuća atenskih građana koji su, kao manjinski kupci, mogli izazvati samo ograničene dobitke, koje su prvi, željni novca, bogatstva i dobara, smatrali nedostatnima.

Onodobno još neimenovani antirasizam, koji nije u potpunosti trgovačkog, nego poglavito ideologijskog podrijetla, proizlazi iz egalitarizma prvih stoika, meteka pod semitskim utjecajem, čiji pojam svemogućega Boga koji vlada sudbinom ljudi, bijaše u potpunosti semitski.

Antirasizam danas za brojne inorodce počiva na bjelodanosti što su drugčiji od domorodaca, drugčiji tjelesno i jednako tako društveno, iz čega se u njih rađa osjećaj da se o jednakosti-istovjetnosti, o kojoj su ih poučavali, ne vodi računa. Njih se međutim uvjerilo da su glede svih sposobnosti posve jednaki drugima, no uvjereni su kako se s njima ne postupa sukladno tomu, nego ih se, naprotiv, diskriminira zbog njihove rase. To je dakle za njih očita, neutemeljena i neprihvatljiva nepravda. Sve zlo proizlazi iz činjenice što su univerzalističke religije i ideologije duh prostodušnih i lakovjernih tuđinaca nadahnule vjerom u neku univerzalnu jednakost-istovjetnost i istodobno, u svakoga bez razlike,

vjerom u jedno jedino čovječanstvo dostojno štovanja, čiji sastavni dio oni po naravi predstavljaju.

Antirasizam, bio on vjerski, ideologijski, politički ili ateistički, grubo razrješuje problem. Rase, smatra on, odredili ih mi posebice ili zajedno s tjelesnog ili s duševnog motrišta, ne postoje, a prema tome ni naravne razlike među njima. Između Crnca i Bielca ne postoji razlika. Crnac je Bielac i Bielac je Crnac, kao što je uostalom čovjek žena i žena čovjek. Zar se u našem razdoblju poodmakle demokratske, liberalne i trgovačke truleži doista ne vidi da su *muškarci žene muževa, a žene supruzi žena?*¹

Za antirasizam postoji samo jedna nedjeljiva kategorija koja nerazlučivo okuplja sve ljude i koja ne poznaje ničije posebne rasne značajke. Uz to je u svojoj obstojnosti, izim pigmentacije, svako ljudsko biće u svim obilježjima identično drugom, barem glede umnih sposobnosti. Ova podpuna, bitna i obstojbena jednakost-istovjetnost očito ne postoji, stvorena je za potrebe univerzalističkog i egalitarističkog nauma, to jest ona je tuđa prirodnoj stvarnosti koju čine nejednakosti i razlike. Ali ona odgovara potrebama tuđinaca koji žele da se njihove posebne značajke i stvarne nesličnosti koje ih razlikuju od domorodaca pokažu fiktivnima, kako bi mogli, svagdje se uvlačeći, koristiti prednosti koje ovi zadnji s pravom uživaju.

Po antirasizmu koji se smatra znanstvenim, izim jedne kao što izgleda, rase ne bi postojale na razini *homo sapiens*-a, što se protivi drugim razinama svega živog. Napuštajući vrhunac svieta prirode i života, antirasizam ga od njega odvaja, razstavljajući tako stvarnost na dva različita diela, od kojih je jedan, stavljen izvan prirode, u tom trenutku verbalno dediversificiran i denaturaliziran.

Antirasizam si umišlja kako može promieniti čovječju razinu kao živog bića jednostavnom retorikom niekanja, što očito ne ima nikakvog učinka jer stvarnost rase, koja je u svojoj raznolikosti u temelju zaniekane rieči, ipak ne nestaje. Ona svejedno perzistira, unatoč antirasističkim niekanjima. Štoga netko rekao, štoga netko učinio, rase predstavljaju nepobitne stvarnosti koje uvijek iznovice dolaze do izražaja. Njihove se različitosti očituju na višestruk način. U brojnim zemljama one čak predstavljaju središnju činjenicu koja svakomu obilježuje načine ponašanja.

Neki auktori kojima su, iz rasofobije (φοβος=strah) koja se pojačava do mizogenije (μισος=mržnja, γένος=rasa, rod), mrzke razlike među postojećim čovječjim skupinama, tvrde kako je rasizam moguć čak bez rasa. Drugčije rečeno, sve se može odrediti kao rasizam. Ne iznenađuje što je ta rieč nabijena absolutnom i univerzalnom negativnošću u određenim slučajevima čista kleveta. Obilno se koristi za moralnu diskvalifikaciju protivnika, primjerice tijekom izbora.

Iako ne postoji objektivni temelj koji s tog niečućeg motrišta dopušta međusobno razlikovanje rasa, ipak bi bilo dopušteno govoriti o rasizmu. Antirasistički auktori rabe dakle svakovrstna mudrovanja² kako bi pokušali zakrabuljili to protuslovlje. Začudno je što antirasizam, onaj intelektualaca koji se do sklibnosti koriste njegovim dvosmislenostima, kani smisao te rieči pretjerano proširiti tako da pored stvarnih rasa stvara i one fiktivne. Oni pod svaku cienu trebaju rasizam kako bi ga mogli kuditi. Govore o protumladežničkom rasizmu, o protuženskom rasizmu, rasizmu proti siromasima, protumuslimanskom rasizmu, rasizmu proti mentalno hendikepiranima, protutoksikomanskom rasizmu, protukopničkom rasizmu i t.d. Ne iznenađujte se, oni ne govore o protusvinjskom rasizmu pred onima koji iz vjerskih razloga ne jedu svinjsko meso. To bi prema njihovim uobičajenim litanijama značilo vriedati dielove pućanstva, prema ćijim više nego tisućljetnim vjerovanjima treba imati obzira. Imati obzira? A zašto? Nisu li ona, poput antirasizma, nametnuto mraćnjaćtvo koje truje duhove?

Razularena kreativnost antirasizma daleko prekoraćuje semantićke granice pojma rase. Prema njegovu govoru postojećee rase ne postoje, one bi se još prikladnije mogle znaćiti vrstama jer ih je teže definirati od rasa. Budući da ljudske rase ne postoje, rieć se dakle bez razlike primjenjuje na sve vrste kategorija koje nemaju ništa zajednićko s biologijskim rasama. Mladežnici, duhovno ogranićeni, debili, muslimani, zaraženi kopnicom i žene, svi oni doista predstavljaju rase koje prekoraćuju prirodne granice neke posebne rase.

Što se tiće žena, više je nego oksimorićno što ih mamiteljski antirasizam prikazuje kao žrtve rasizma, u istom smislu kao i proktomane, ćije ponašanje odaje podcjenjivanje i priezir prema ženama. U zbilji je posve oprjećno: rasizam iskreno ukazuje ćast ženama, poglavito kada one održavaju rasu sukladno svojoj anatomijskoj i fiziologijskoj reproduktivnoj svrhovitosti, a obratno podcjenjuje one spolno izopaćene zbog njihova protunaravnog ponašanja jer koriste organ izlućivanja katabolićkog otpada kao spolni, što on zapravo nije. Vjerni svojem postupku ocrnjivanja ponašanja sukladnih s prirodnom normom, antirasizam se oćito suprotstavlja svima onima koji ciene heteroseksualnost propisanu anatomijom i fiziologijom tiela. On ih ocrnjuje i ponizuje.

Antirasizam ima za svoj predmet neki rasizam bez rasa. To je rasizam svega i svaćega koji prekoraćuje objektivne rasne granice kako bi se mogao primieniti na koju god rieć i na koje god ponašanje, na svašta i na svakoga. Nije li rasizam svagdje poput bezkonaćnoga monoteistićkoga Boga koji je po definiciji prisutan na svim mjestima i cjelovit na svakom mjestu, neki Pascalov *Univerzalni bitak*, prisutan gdje ga nitko ne vidi, pa i ondje gdje nije, budući da ne postoji? Nije li takav i hermetićki Bog, Tatov otac, koji jest sve, ćak ono što ne postoji? Moguć

bez rase, je li rasizam još ondje gdje nema nikoga? Možda, jer se sukladno antirasizmu on svakamo uvlači, pustoši po cijeloj zemlji, posve ju izopačuje. Sukladno antirasizmu, antirasistički rasizam bez rase je posvudašnje zlo.

Antirasizam koji svagdje i u svemu vidi rasizam, valjda samo ne u sebi samom, najprije predstavlja neki logomahijski govor. On stvara zbrku u jeziku kako bi debiologizirao biologijsku rasu koju otvoreno ne želi priznati iz političke prigluposti i ideologijskog fanatizma. On podržava podpunu zbrku u duhovima koje vodi u maglu, debelu i židku od ideologije onog univerzalnog. Kao ratni stroj, on je ponajprije i posebice sredstvo zaglupljivanja i podvrgavanja duhova kako bi se, prividno sama od sebe, njihova tiela žurila u vlastitu propast pomoću inducirano ponašanja usmjerenog u smislu nakane njihova uništenja koje je bezkonačno više rasističko nego antirasističko.

U političkom govoru posriedi je gdjekad čak klasni rasizam. S marksističkog motrišta koje kani biti ortodoksno, takav izričaj heretički povezuje rasu i klasu, to jest naravnost i socialnost. To povezivanje se priključuje marksističkim auktorima poput Kautskog, koji povezuju rasu i klasu, ili samoga Marxa koji je opisivao europsku poviest kao borbu rasa³. Za njih se društvene klase gube iza antropologijskih rasa, ili štoviše, druge određuju prve, što su, dublje promotrivši činjenice, izpravno izrekli teoretici biologijskog rasizma u podpunoj oprjeci s teoreticima sociologijskog materializma.

Antirasistička logomahija podsjeća sad na ljudsko-separatističku, sad na životinjsko-integrističku logomahiju Augustea Comtea⁴. On je iz svojega Čovječanstva izključio one koji nisu postali njegovim vjernim slugama, nego koje je priezirno i hinbeno nazvao *proizvođačima gnoja*. Ona također upućuje na Maxa Schelera⁵ koji je izjavio da, ako je papiga u *potrazi za Bogom*, zaslužuje da ju se prije nazove *čovjekom* nego člana nekog primitivnog plemena u potrazi za hranom, ali lišenog te transcendencije, i za kojeg bi se uvijek mogao naći prielaz između njega i životinjstva. Ono što antirasizam čini s pojmom rase, ovi zadnji čine s pojmom čovječanstva. Prvi pojam se tiče onog što objektivno nije rasa, a ovi drugi se bave onim što objektivno nije čovječanstvo. Svi oni, kao što to čine dualističke religije, razstavljaju duh od tiela, podpuno prjezirujući ovo potonje.

S jedne strane je rječ rasa omražena antirasizmu. S druge strane je obilno korištena, tako da pokriva sva ponašanja, sve osjećaje i sve situacije. Radi izbjegavanja te obće zbrke, moglo bi se činiti prikladnijim, govoriti o uljudbama u množini, o kinezko-azijskoj uljudbi, crnačko-afričkoj uljudbi, arapsko-sredozemnoj uljudbi i t.d., ne stapajući sve to u jedno magmatično i bezoblično Čovječanstvo. Istina je da bi istovjetna zbrka poput one proizvedene zloporabom pojma rase nastala prije ili poslije: umjesto eskimske uljudbe čiju bi egzistenciju poricali, intelektualci bi govorili o uljudbi antarktičkih pingvina, navodeći kao razlog što hodaju na dvie noge ili o uljudbi magaraca pod izlikom da se kreću na

cokulama kao nekoć seljaci. Ali ni ovdje ta zamjena jednoga pojma drugim ne bi ništa promjenila glede dublje stvarnosti koja ostaje unatoč neugodi koju izazivlje u ideologa jednakosti i istovjetnosti: pingvini i magarci ostali bi ono što jesu, pingvini koji se gegaju i magarci koji njaču.

Ono što se tvrdi o rasizmu, uzpostavljeno od ideologa antirasizma, djelomice je gomila nevažnih sitnica koje zasigurno još češće čuju oni koji se nisu doselili, a da zbog toga ne prave probleme: nedužne, nepromišljene rieči, neznatna trvenja, jedva neumjestne primjedbe, nespretne nepristojnosti, djetinje bezobraštine, koje se primljivim ušima lako pretvaraju u strašan događaj i potiču na mržnju. Manipulirajući svoju klientelu, ideolozi antirasizma nakanito ocrnjuju ponašanja koja su možda malko neugodna, ali normalno nemaju težinu. Što neki crnac čuje kako mu se odbija u najam dati stan, ta uzkratba se smjesta kvalificira kao protucrnački rasizam, dok ta za bielce koji zasigurno u većem broju izkušavaju uzkratbu iste vrste, zahvaljujući negrofiliji i obsjetnutosti svime što je tuđe, nikad ne znači protubjelački rasizam, nego nešto posve normalno, bez posebnog značenja.

U slučaju obtužbe za rasizam, neriedko se radi o pretjerivanjima, potvorama, ako već ne o čistim lažima izgovorenima po mladežničkim ili odraslim pojedincima koji žele publicitet. Takva ponašanja su također rasizam, prevrnuti rasizam koji počinjaju lažne žrtve. Tom negativnom rasizmu pridružuje se uzkratba prihvaćanja obstojnosti rasa, kao i u slučaju bezrazložnog nasilja koje se gdjekad počinja nad siromasima koji od svega toga ništa ne razumiju. Na svim stranama postoji rasizam, prije svega onaj koji se prešućuje i za koji se nalazi izprika.

Obtužbe za rasizam najčešće počivaju na protuslovlju između poricanja obstojnosti rasa i žalopojki zbog svakovrstnih *rasnih diskriminacija* i *nepravdi*, nazvanih *rasističkima*, koje to uistinu nisu. Uostalom, ako rase ne postoje, onda se navodne diskriminacije i nepravde koje proizlaze iz rasne pripadnosti žrtava diskriminacije ne mogu počinuti. Zbog toga se žaliti, znači ponovno uvesti pojam rase koji temelji te žalbe. Jasno je da je antirasizam, koji bez bojazni protuslovlja prelazi od jednog do drugog značenja rieči rase, u određenom smislu obsjena. Istodobno je poreknuće rase i potajice potvrdba rase. On je istodobno neka stvar i njezina oprjeka. To doista nije obranbena ideologija, nego prije svega ideologija obtužbe i ocrnitbe. Također je osvajačka ideologija u smislu što vjera u jednakost počiva na dvojbenoj ideologiji univerzalne jednakosti ljudskih rasa koja u svakoga, koje god mu bilo podrietlo, postaje zahtjevom konkretne društvene i sudbene jednakosti i brzo se preobrazuje, ako je jednom ta jednakost barem teoretski postignuta, u volju za prekoračenjem

granice i dominacijom. Svaki u svojem vremenu, Vico i Nietzsche su to naglasili. A to je ono čemu danas riečju i djelom nazočujemo s antirasizmom.

Protuslovlja antirasizma dobro pokazuju da se za njega, u njegovu govoru, ne radi o istini u smislu adekvatnosti rieči rase s objektivnom stvarnosti, o *adequatio intellectus ad rem*, nego o semantički gibkoj rieči, kameleonskom pojmu koji je predodređen služiti kao oružje u borbi koju majstori antirasizma bez prestanka vode proti *Homo europeus*-u. Za njih se radi o tome da, razarajući njegove povoljne genetičke kombinacije, uz pomoć drugih koji ih ne posjeduju, multirasnim križanjem unište njegove obrambene sposobnosti i učine ga nesposobnim za održanje svoje razine u svijetu, to jest da ga kao takvog unište. U rasnom ratu koji podržavaju i vode, antirasizam je varka koja u njihovu korist treba preinačiti konkretnu poviestnu situaciju u kojoj se nalaze. Oni koje ti navodno brane, za njih su međutim samo sredstva koja rabe u svrhu našeg uništenja. Predci zadnje spomenutih očito su odgovorni za biedu svojeg odvjetka jer ti nisu udarili putem biologijske evolucije kao što su to učinili ostali. Oni su se uputili krivim ili bezizlaznim putem.

Antirasizam se gdjekad pokazuje kao borba *proti rasizmu i antisemitizmu*. Ova formulacija je neobična. *Zašto ne proti rasizmu, antisemitizmu i antigermanizmu?* Što znači istodobno ekstenzivno i restriktivno povezivanje rasizma i antisemitizma? Znači li to da pojam rasizma uporabljen samostalno ne obuhvaća antisemitizam? Znači li to da antisemitizam nije rasizam, iz čega proizlazi nuždnost da se prvi pojam pridruži drugom? Ali ako jest, onda se radi o semantičkoj zalihosti. U strogom smislu se stoga ne smije raditi o antisemitizmu, nego točnije, o protužidovskosti protivnika Židova, to jest o *antijudaizmu*, budući da se rieči judaizam i antijudaizam odnose samo na židovsku religiju, tako da se rasizam i antijudaizam brkaju i postaju jednom jedinom stvari: rasizmom / antijudaizmom. Antirasizam se dakle reducira na ovaj zadnji, što će reći na borbu u korist jednoj jedinoj rasnoj skupini, što nas vodi u integralni jednorasni rasizam koji je na taj način oprjeka univerzalnemu antirasizmu. Izričaj *proti rasizmu* bio bi dakle samodostatan jer bi uključivao i antijudaizam. Bio bi manje dvoznačan, točniji, izričitiji, značeći jednostavno ono o čemu se doista ili u prvom redu radi.

Pridodati pojam antisemitizma pojmu antirasizma također može značiti da je samo antisemitizam rasistički, što u određenom smislu znači izključbu svih onih koji su žrtve rasizma, a da nisu Židovi. Pojam antirasizma je međutim uvelike dostatan bez dodatnog objašnjenja ili dodatka.

Postavši uobičajenim, izričaj: *proti rasizmu i antisemitizmu*, može se s jedne strane činiti jako diskriminirajućim prema onima koji nisu Semiti, Židovi, a s

druge strane nepotrebnim ako je protužidovski antisemitizam jednostavno rasizam. Istina je da povezivanje pojmova antisemitizma i rasizma može značiti kako taj protužidovski antisemitizam, nasuprot protivljenju drugim homogenim ili heterogenim rasnim skupinama, nije jednostavno rasizam, nego ultrarasizam, hiperrasizam vrlo blizak absolutnom zlu i itekako onkraj uobičajenog rasizma, odatle nužnost njegova pridodavanja prvom pojmu.

Istodobno iz izričaja izključiti *antigermanizam*, to ima posve određeno značenje: antigermanizam nije rasizam u očima onih koji su taj izričaj skovali. To je jasno i tomu se treba jednostavno prilagoditi. Da je posriedi diskriminacija u odnošaju na one koji su izključeni, to se doimlje nebitnim. Da je takva izključba čak duboko i neporecivo rasistička, to malo znači. Čini se kako taj diskriminirajući i izključujući postupak znači da ti diskriminirani i izključeni predstavljaju divljač prema kojoj oni koji se kvalificiraju antirasistima imaju pravo na sve: pravo vrijeđanja, objede, optužbe, pravo na laž, na brutalnost, pravo štetnog djelovanja u svim njegovim oblicima. Ti su na neki način proglašeni *vogelfrei*, t.j. stavljeni su izvan zakona, izvan zakonske zaštite. To je ekstremni rasizam navodnih antirasista.

Izričaj *proti rasizmu i antisemitizmu* gdje kad je upodpunjen pojmom *ksenofobije* pa postaje izričajem *proti rasizmu, antisemitizmu i ksenofobiji*, ta zadnja se obično shvaća kao neprijateljstvo prema strancima po nacionalnosti. Taj dodatak ima za cilj dodatno kriminalizirati svaki odpor nepoželjnom utjecaju elemenata koji se ugnježđuju u zajednicu kojoj izvorno ne pripadaju. Izgleda kako ta oznaka donosi pojmu antirasizma dopunu drugčijosti proširujući malko njegov početni izključujući smisao. Etnobiologijskom odbačaju stranca on pridodaje nešto drugo, ali vrlo malo, samo opetujući ono što je već djelomice sadržano u pojmu antirasizma. To je zapravo neka kompenzacija za one koji se u jednostavnom izričaju *proti rasizmu i antisemitizmu* osjećaju zaboravljenima.

Zašto neprihvatanje etnobiologijskog tuđinca po domorodcu treba smatrati nekim zlom ako se tu radi o naravnoj reakciji koju sretamo zamalo svagdje? Jednostavno stoga što se to neprihvatanje razmatra polazeći od morala prednjeazijskog nomada koji sebe smatra izabranikom. Zašto osuđivati onaj dio ksenofobije koji pojam rasizma više ili manje obuhvaća kao tendenciju, misao ili ponašanje ako se brojni, najrazličitiji zdravi organizmi brane od onih koji se ugnježđuju u njihovu ozemlju? Jednostavno stoga što se želi da prevagne moral tuđinaca i da svi prihvate da tuđinac, manipulirajući od početka duhom domorodca, postane absolutnim gospodarom njega i njegova tla.

Odbačaj onog tuđeg i ksenofobija proizlaze iz naravne autocentričnosti koja uvjetuje obstojnost nekog ljudskog bića i usmjeruje njegovo ponašanje. Uljezi u

svojem osvajanju u prvo vrieme priete snažnom izrodbom kulture osebujne starosjediocima. Svojim rastućim brojem koji pristiže izvana i različitom reprodukcijom koja im je osebujna, oni zatim u pogibelj dovode egzistenciju pogođene starosjedilačke skupine. Njihovo ugnježđivanje predstavlja početak zaposjedanja tla, dobara i osoba.

Ksenofilija nekih predstavnika vlasti, racionalizirana u cmizdravu i moralizirajuću ideologiju, treba pokolebati naivne duhove. Ona cilja okrivljivanju onih koji na svojem tlu s pravom ne prihvaćaju tuđe naseljivanje, nastoji pomutiti njihovu sviest kako bi ih moralno učinila nesposobnima da se odupru tuđem osvajanju.

Oni koji se bore proti pojavi koju nazivlju ksenofobijom, a u korist ksenofiliji koja brzo završava kao zlokobna i pogubna ksenomanija, očito su neprijatelji. Oni kao neprijatelji sviestno djeluju promičući ideologijsko i religiozno miešanje. Oni aktivno pomažu tuđe osvajanje, podpuno podvrgnuće svojeg vlastitog *ἔθνος*-a i podpuno uništenje svojeg etnobiologijskog bitka, to jest sebe sama. Parazitizam pobjednika izvlači najveći dobitak iz onih kojima je postao gospodarom degradirajući ih u rasno izkrižanu raznorodnu masu sve do njihova potpunog uništenja.

Antirasistički govor primjenjuje izrazitu i sustavnu terminologijsku manipulaciju konvencionalnoga govora. Njegovi uobičajeni pojmovi poprimaju po većini antirasističkih auktora drugčiji smisao od onog izvornog. Njihova nova semantička vrijednost obično ide najpogrdnijimo mogućim smjerom.

Za antirasizam je to desementiziranje/resementiziranje način sukobljivanja s neprijateljem, u pokušajima njegove diskvalifikacije i sramoćenja u slučaju da je taj u pravu. Antirasizam rabi brojne pogrdne i čak uvrjedljive pojmove na adresu onih koji zastupaju izpravno shvaćanje, naime ono koje mu je oprječno. Takva uporaba je dokaz manjka stvarnih i čvrstih argumenata. Primjerice rasizam predstavlja za antirasizam neku predrasudu. Kao nauk prvi navodno ne počiva na činjenicama, odatle proizlazi polemička, neprestance opetovana sintagma *rasne predraszude*, dočim je rasizam na riečima i u ponašanja neke skupine prema drugoj izvorno posljedica negativnog, gdjekad dvijetisućgodišnjeg, gdjekad još starijeg, gdjekad znatno manje starijeg izkustva s nekom vrstom ljudi. Za nadriintelektualca koji ne zna ozbiljno obrazložiti, očito je lakše rabiti uobičajenu otrcanost koja se može primieniti na niz činjenica, nego iztraživati stvarne uzroke nekog problema. Kad ju rabi neki esejist, vjerujući kako će njome nekog srediti, to znači da je već odlučio ne prihvatiti činjenice koje daju rješenje. Navodna *rasistička predraszuda* u zbilji je zapravo *post-raszuda*, zato jer je empirijski oblikovana polazeći od jednog negativnog izkustva ili od više

takvih iskustvā. Zatim u određenim slučajevima dolaze studije, provjere, postupci, testovi i analize koji potvrđuju ili slabe ono što iskustvo uči. Ta post-razsuda koja proizlazi iz iskustva i kušanja stvara nepovjerenje i reaktivne pokrete izbjegavanja i odbacivanja.

Očito je da te reakcije distanciranja mogu također izniknuti posve naravno pred nekim izgledom, licem, fiziognomijom, držanjem ili mirisom. One su u takvom slučaju predrefleksivne, predhode svakoj teorijskoj racionalizaciji, njihovo je podrijetlo fizičko ili nagonsko.

Antipatija među pojedincima, poput simpatije, također nastaje viđenjem drugog, prvim pogledom, nakon prve rieči, prvim pokretom, bez produžene refleksije o onom za i proti. Dakle u tom slučaju ne bi bilo točno tvrditi da karakteristike imigranata nisu ono što je uzrok antipatije prema njima, nego karakteristike koje im se neopravdano pripisuju, kao da karakteristike zamiećene na drugomu nisu u nikakvom odnošaju prema njegovu izgledu i njegovu ponašanju i da su pred-određene, a zatim pred-razsuđene. Naprotiv, pogled na drugoga kakav on jest, kako govori i kako se ponaša – na njegovu različitost – kako se ukorjenjuje na tlu koji mu ne pripada, to je ono što izazivlje odbojnost prema njemu ili želju da ga se pošalje onamo odakle dolazi, odakle potječe, da napokon bude kod sebe, da se riešimo njegove nepodnošljive nazočnosti.

U pomanjkanju znanstvenih i ozbiljnih argumenata, antirasizam se služi uvrjedom i grdnjom. On rado rasizam uspoređuje s bolešću. Ovaj je kuga, lepra, zaraza i jednako ozbiljan kao tjelesna bolest, kao duševna bolest, on je ludilo, bunilo, slaboumnost koja zahtieva psihiatrijsko liečenje. Etiologija kojom se antirasistički teoretičar služi, nepromjenljivo je ponizujuća za ciljane osobe ili skupine prikazujući ih sad kao tjelesno pogođene, sad kao umno poremećene. Taj postupak ponizivanja se umješno ne može primjenjivati na antirasističke intelektualce: nije ih nužno ponizivati, jer su njihova glupost i kukavičtvo koje pokazuju kadikad dostatni da ih ponize.

Uobičajeni antirasistički govor ima za svoje temeljno načelo prešućivanje poglavitih uzroka iz kojih nastaju nesusretljiva vrjednovanja ili neprihvatanje određenih skupina ili tipova pojedinaca. On pomno prešućuje te uzroke kako bi podpuno oslobodio krivnje one koji izazivlju takva neprihvatanja, prikazujući ih kao nedužne žrtve sramotnih Bielaca, a krivima proglašuje one koji samo reagiraju na ono što izazivlje njihovu reakciju. Antirasizam polazi od nekog činjeničnog stanja koje nije izvorno i, odatle polazeći, prikazuje domorodno pučanstvo krivim, iako je neopravdana i suluda masovna doselitba tuđinaca korien svih problema. Zbog svojega podrijetla, on nam kani nametnuti motrište koje prevladava u pustinji, gdje sve pripada svakomu, kako bi zaposjeo naše tlo.

Ali naše tlo nije pustinja i mi nismo nomadi koji poznaju samo lutanje i ne znaju za proizvodni rad uporabnih predmeta i za poljodjelstvo. Antirasizam, koji tako pokazuje svoje podrijetlo, želi u naš duh uciepiti blizkoiztočni način mišljenja i, okrivljujući nas, od nas ponajprije napraviti neku vrstu podpuno podvrgnutih, drugorazrednih iztočnjaka.

Antirasistički intelektualci sustavno odbijaju prihvatiti činjenice koje dokazuju obstojnost ljudskih rasa: oni ih ili nieću ili ih skrajnje umanjuju kako bi ih obezvriedili. Kada se radi o čisto znanstvenoj obrazložbi, postupak je stalno negativan i sastoji se iz sustavnog poreknuća znanstvenosti argumentacije, čak ako ta dolazi od uglednih sveučilištnih znanstvenika. Za uzvrat, kada su posriedi tvrdnje koje idu u izopačenom smjeru antirasizma, one se uvijek nazivlju znanstvenima, nedvojbenima i istinitima, unatoč njihove nizke znanstvene razine. Kada se zamjetljive, tjelesne ili duhovne razlike među rasama ne mogu poreknuti, one prema antirasizmu nisu bitne, što je jednako njihovu poreknuću. Po antirasizmu se te se ustanovljive razlike u svakom slučaju ne smiju zamjećivati, nego samo neka fina nevidljiva hipotetična čovječja bit što je, transcendirajući tielo i svaku biologijsku materiju, onkraj tjelesne egzistencijske stvarnosti.

Strategija antirasizma je nepomična. Ona se sastoji u stavljanju i držanju protivnika u situaciji neprestane moralne okrivljenosti, pri čemu ta vriednostna pravila za njega ne vriede. Obtuzen, uvijek za osudu, on je neizbježiv kriv, bez mogućeg oslobođenja od krivnje. Uzevši obćenito, protuimigracijski rasizam, kako je od antirasizma orisan kao najozbiljnije zlo, ili još gore od toga, nije to što on tvrdi: takav rasizam je samo posve naravna i podpuno zdrava reakcija samoobrane pred trajnom, najprvo pukotinskom, napokon masivnom imigracijom, koja se doživljava kao invazija, pred imigracijom tuđinaca koji, pošto su se nastanili na teritoriju koji nije njihov, taj teritorij postupice osvajaju, zauzimajući u posjed gradove, naselja, boravišta što ih sami nisu izgradili. Napokon, ponašanje inorodaca, nastanjenih ondje gdje ne bi smjeli biti, izvornom pučanstvu postaje posve nepodnošljivo. Ono kod njih, posebice kod milijuna nezaposlenika, izazivlje svakovrstne, prije svega verbalne, gdjekad uvrjedljive reakcije koje izražavaju nezatomljivo nezadovoljstvo. To je izvedeni rasizam koji ne postoji kada tuđinac, umjesto da se nedolično dođe naseliti na mjestu koje nije njegovo, ostane kod svoje kuće. Takav tuđinac je izvornom stanovniku to simpatičniji što je veća i što više raste njihova međusobna udaljenost.

Za onoga koji, došavši iz nekog drugog mjesta, iz nekog drugog kraja, želi maksimirati svoje trgovačke dobiti, granice koje štite sredene države i njihove stanovnike predstavljaju prepreke njegovu premještanju i njegovoj trgovini. Njemu treba slobodno polje da po svojoj želji proširi svoje trgovačke i špekulacijske sposobnosti. Treba ga pustiti da uđe i da radi što hoće. Ima li u pustinji granica? Ima li imigranata tamo gdje ne postoje granice? Ima li rasističkih povrjeda tamo gdje ne postoje imigranti? Ukinimo granice, tako da više ne bude ni imigranata, ni diskriminacija, ni sukoba, ni nasilja, kaže antirasizam. Budimo kozmopoliti. Budimo svagdje i nigdje. Odatle podpora globalizaciji lišenoj prepreka bilo koje vrste, koja preobrazuju nacije u široko otvoreno tržište, gdje trgovac, bio on odavde ili odande, odsvugdi ili niodkud, predstavlja kralja.

Poput ušiju koje poskakuju s jednog ljudskog tiela na drugo kako bi se napile krvi, tako stari pješčani nomadi koji trguju i lihware, prelaze s jednog mjesta na drugo, od jednog kupca do drugog, da se obogate na račun onih koji se puste uvjeriti njihovim riečima. Ti iz predosjećaja ipak sumnjaju kako postupak s takvim pojedincima bez poznate domovine, bez čvrstog boravišta, bez zavičaja koji bi ih privlačio, znači izlaganje pogibelji da budu prevareni. Pokrovitelj kradljivaca i trgovaca, pratitelj mrtvih, Hermes, poput Tota, poput Merkura predstavlja pojedince koji se bavi razmjenom, koji ne prakticiraju ni muževni poziv oružja, ni uzgoj stoke, ni ratarstvo, ni proizvodnju korisnih predmeta i oruđa, nego, koristeći lukavštinu i izprazno brbljanje, dvoličnost i neiskrenost, kroz granice i preko granica od jednog do drugog prenose ono što ne proizvode, ubirući u tom prienosu ono što ih bogati.

Antirasistička i nomadska nastrojenost vrlo se dobro slažu. Istina je da su oni jedan drugom vrlo blizki, zamalo jednaki, tako da se jedan s drugim mogu zamieniti. Nomad u pustinji, koji poput Abrahama bezplatno u oazama zahtieva vodu izvora, datule nasada palmi, med iz košnica i mlieko koza, smatra kako se s pravom može ugniezditi gdje mu se to čini prikladnim i sa svime razpolagati, jer sve što je na zemlji, sa svime što niče i što se radom proizvodi, za njega ne pripada posebice nikomu, nego svima, praktično ponaša se praktično onako kako to antirasizam shvaća.

Umjesto toga postoji podpuna nesuglasnost proizvođačke i uzgajivačke nastrojenosti koja vodi ukorjenjivanju i hermeskog i parazitskog mentaliteta koji, kao poreknuće prvo spomenute, danas vodi posebnom, nakanitom ili prisilnom nomadstvu, što izaziva jak odpor prve proti podhvatima izkorienjivanja tog drugog. Taj odpor raste ovisno o njihovu umnoživanju. On dobiva na volji, dobiva na snazi, dobiva na moći.

Proti struji olujnog razdoblja brutalnih premještaja poduzeća i čestog osipanja pučanstva, zar se pred rastućom pobunom domaćeg pučanstva ne može ponovno uzpostaviti neki vrlo snažan pokret koji bi rezultirao brojnim vraćanjem proizvodnih pogona, povratkom ljudi u pradjedovske zemlje, vraćanja u domovinu i u vlastito područje? Zar će bezzavičajni, grabežni, lakomi, nezasićeni kapital, moći vječno činiti zlodjela, stvarati kaos, izkorienjivati milijune osoba, parazitirati na narodima i koristiti dobit iz nereda stvorenog radi sve većeg i stalnog bogaćenja? Hoće li u skoroj budućnosti prestati nomadstvo biede i nomadstvo bogaćenja? Hoće li uskoro prestati nomadstvo rada, nametnuto nomadstvom kapitala? Hoće li se parazitizam, koji nikad nije ništa stvorio, jednog dana početi smanjivati sve dok praktično ne nestane? Hoće li antirasizam doživjeti da se njegovo šticieničtvo u znatnom obsegu smanji sprječavajući mu nastavljanje razaračke djelatnosti? To se zapituju narodi koji trpe dvostruki bič, sad onaj ekspatriacije rada, sad onaj egzotične imigracije koja nestrpljivo očekuje njihov kraj.

Imigracija može različito dugo trajati. Može biti privremena, ali može trajati stoljećima, t.j. tako dugo dok dopušta bitne prednosti nametničtvu doseljenika ili tako dugo dok ti ne uznemiruju i ne muče narod koji ih prima. Za nju se može reći da je prolazna ako, ne težeći za stalnošću, traje samo kratko vrijeme.

Neka druga imigracija je neodređena trajanja jer ne postoji vremensko ograničenje njezine nazočnosti. Drugčije rečeno, ona traje postajući stalnom. Ona je činjenično osvajačka i ukorienjivačka. Tuđe pučanstvo postupice nadomješta domorodačko što je svoje granice neoprezno ostavilo otvorenima ili ih, u sljepilu pred opasnošću što je vrebala, uistinu nije štitilo.

Iz takvih vrsta imigracije, na koje je već upozoravao *Ponovljeni zakon*, a koje danas izazivaju snažna i brojne otpore, nastaje ono što antirasizam na polemički način nazivlje *rasizmom mržnje*. Pogriješan naziv jer posriedi je doista samo naravna obrambena reakcija na zaposjednuće nacionalnog tla od neke tuđe rase. Radi se čak o samoobrani jer, napokon, u pogibelji je etnobiologijska obstojnost zajednice u čijem je vlasničtvu zemlja koja predstavlja njezino dobro, njezino mjesto boravka i održanja i hrani ju stotinama stoljeća ili tisućljećima.

Bitan uzrok takvog samoobranbenog ponašanja je zahtjev, uciepljen antirasizmom u glave inorodaca, da se mogu naseliti na tlu izvornog pučanstva, nagomilati se u određenim gradskim četvrtima i tu se, pored ostalog, baviti kadikad dvojbenim, nejasnim ili čak mračnim, kadšto trgovačkim, špekulacijskim pa čak zločinačkim djelatnostima, da se mogu nastaniti na mjestu svojega izbora i ponašati se kako im odgovara. To nije neka navodna bezrazložna i bezgranična mržnja prema Drugomu kao takvom, koja bi bila

izvor i pokretač, nego na posve naravan način nužnost samoobrane, štovanje samoga sebe i privrženost svojim. Nije to obćenito Drugi koji je odbačen kao abstrakcija, kao što to pomišlja uobičajena antirasistička dogma, nego drugi, posebice zbog svojega dolazka i boravka, za koji dolazak i boravak vjeruje kako ih može nametnuti na mjestu iz kojega ne potječe, a da mu nije vlasnik niti je pozvan u goste, zbog svojega izgleda, svojega ponašanja koje se čini čudnovatim, zbog svojih gdjekad zaprepašćujućih običaja, svojega iznenađujućeg mentaliteta, koji se pričinjaju kao prijetnje i opasnost onima koji moraju trpjeti njegovu nazočnost. Mržnja prema drugom, o kojoj govori antirasizam, koja ne postoji kada taj mudro ostaje u svojoj zemlji ili ako se, nakon dolazka opet ukloni i vrati u svoju zemlju, razvija se u međusobnoj pomiešanosti. Prevelika blizina je vrelo odbojnih reakcija. Povrjeda vlastitog boravišta neizbježno izazivlje reaktivnu želju za odbacivanjem, za protjerivanjem, ako je nužno i za primjenom oslobađajuće sile. Mržnja koja je prije srditost ili razjarenost prema vlastima koje očito organiziraju i sudionici su te povrjede, sekundarna je i posljedična. To je izvedeni proizvod nazočnosti, ponašanja tuđinca i ponajprije njegovih zahtjeva uciepljenih u njegov duh.

Antirasizam krivotvori stvarnost, izvrćući ju ili prešućujući, svaljujući svu odgovornost na one koji trpe imigraciju i od nje se brane. On prikazuje imigranta kao nedužnog i kao žrtvu. Istina je da ga vlasti koje se nazivlju *demokratskim*, pozivaju i dopuštaju mu da dođe, namećući mu zatim, ili mu barem prešutno priznajući pravo slobodnog nastanjanja na tlu i u gradovima izvornog pučanstva koje je njegov legitimni vlasnik. Stoga vlasti snose najveći dio odgovornosti za stvorenu situaciju, u svakom slučaju veći od odgovornosti antirasizma u svojim različitim oblicima.

U zbilji postoje brojne jedinice različitih vrsta koje se skupno ili pojedinačno ponašaju kao žestoki branitelji svojega teritorija, lovišta, boravišta, dakle zemljišta na kojem mogu preživjeti. Ne zbog mržnje, nego zbog nužde, volje za životom i potvrdbom svoje obstojnosti. To je neprieporno jedno od najzdravijih ponašanja i u potpunosti opravdano, čak i onda kada ne ima potrebe za opravdanjem. Naravna bića, još puna života, ali ugrožena gubitkom svojeg ozemlja, ne daju nikakvu milost, nikakvo jamstvo, nikakvo pravo, nikakvu opravdanost onima koja na njih navaljuju. Posve suprotno, ona ih protjeruju i ako treba uklanjaju⁶. Nikakvo promišljanje ne predhodi takvim djelatnostima; ne koči ih nikakvo zapitivanje o utemeljenosti tih djelovanja; nikakva briga o dobru i zlu tih obranbenih čina ne uznemiruje njihov tiek. Sve je neposredno, bez oklievanja, spontano pri pogledu na napadača i pri zamjetbi njegovih nakana. Sve je naravno, bez samoubojičkog upletanja protunaravnog antirasizma. A sve opet dolazi u red kada napadač, promienivši nakanu, okrene leđa, povuče se i nestane.

Umjesto toga neke vrste i neke rase bivaju bez istinskog otpora pobijeđene od parazitskih skupinâ koje ih, prodrievši u njihovu nutrinu, podvrgavaju različitim sredstvima i od njih čine svoje robove. Vještine koje rabe očito su manje iztančane od postupaka koje primjenjuju čovječje nametničke skupine. Umjesto pseudoferomona ili oponašanja taktilnih signala koji varaju žrtve, ove naime primjenjuju filozofijske, ideologijske, religiozne, moralne ili druge sustave, kao što je danas antirasizam, čije različite prezentacije idu od najjednostavnijih do najsubtilnijih, već prema pojedincima koji ih proizvode ili skupinama pojedinaca kojima su upućene. Promieniti njihovo ponašanje u smjeru koji je za te nepovoljan kadikad je vrlo lako. Za uvjeriti se, treba samo promotriti lakoću s kojom su se paulinsko kršćanstvo, marksizam, demokratizam usadili u različitim dielovima svijeta. Za vjerovati je da što je neka ideologija nevjerojatnija, to si ona nalazi više pristaša, i što je neka religija absurdnija, to si stvara više vjernika.

Brojni su pisci koji, nazivajući se antirasistima, prepoznaju i priznaju da je rasizam među ljudima u svim inačicama, u svim oblicima, u svim jačinama nešto naravno i da ne će nestati opetovanim bajanjem, cmizdravim žalopojkama, upozorbenim povicima što ih čujemo s vremena na vrijeme i verbalnim i sudbenim osudama koje u pravilu pogađaju one koje se smatra krivima za rasizam. Nije li naravno višestruko jače od nenaravnog? Zar ne će uređujući razum nadjačati ludilo kaosa?

Među različitim oblicima borbe među skupinama postoji i ona koju je židovski filozof Ludwig Gumplowitz imenovao *vječnom borbom rasa*⁷. Ona se stalno odvija, na svjetlu dana i u tmuni, bučno ili bez buke, uz prolievanje krvi ili bez prolievanja krvi, a najsposobnija ili skupina najhinbenija pobjeđuje. Borba se zbiva na gospodarskoj, na političkoj, ideologijskoj, kulturnoj i kadikad na demografijskoj razini. Antirasizam očito to nieče: kako bi i moglo biti sukoba rasa ako, prema njemu, rase ne postoje? Njemu ni najmanje nije stalo razodkriti svoju istinsku djelatnost kako bi izbjegao prouzročiti njezin neuspjeh.

Iako postoji rat među rasama, danas je izpravnije reći kako je posriedi uništavački rat koji vodi skupina tuđinaca, dok se druga skupina od prve brani. Proti prvoj skupini koja je na svoju stranu privukla svakovrstne elemente, napadnuti se mora pod svaku cenu braniti ako želi ostati slobodan, održati ono bitno vlastite osobnosti, ostati svoj vlastiti i preživjeti. Najprimitivniji od tih tuđih elemenata nude se kao jeftina radna snaga osvajajući postupice sve više teritorija. Ali najezdom se upravlja odostraga, ponajprije od manjine koja izopačuje mišljenje naivne vladajuće klase, zamišlja, priređuje, zatim javno proglašuje prihvaćene tekstove, primjerice one od 1948 godine koji

opunomoćuju nastanjivanje tuđinaca na nacionalnim područjima, zatim te tekstove pojedinci u njihovoj službi predlažu za primjenu i ozakonjuju ih.

U usporedbi sa međurasnim sukobom, klasna borba predstavlja samo manji sukob zbog manje proširenosti, jer se na neki način smješta unutar rasa, a ukida se bez većih težkoća, pogotovo kada samo sociologijski rječnjak prekriva stvarnost rase i kada trgovačke gospodarske strukture umjetno diele izrođenu zajednicu na neprijateljske klase. Umjetni karakter klase očito ne ima istu težinu kao naravnost rase, čija obstojnost prvu nadmašuje. Klasa se od jednog do drugog naraštaja briše pa čak i tijekom samo jednog naraštaja, dok rasa traje stoljećima, tisućljećima i desetcima tisućljeća. Tijekom jedne egzistencije klasa se može promieniti, dok se rasa od jednog tisućljeća do drugog ne može korienito promieniti. Biologijska materija nadjačava sociologijski premaz glede trajanja i dubine. Ona je jača od marksističkog naklapanja o klasnoj borbi.

Jasno se pokazuje smisao ideologijskoga poreknuća antropologijske rase koje ostavlja slobodno polje klasnoj ideologiji. Ta ideologija, siročie Marxa, Lenjina i njihovih drugih klonova, pošto je izgubila svoju moć, može ju ponovno naći, jer je malko ojačana antirasizmom čiji obseg ju nadilazi. Posriedi je zapravo stari sukob koji se ponovno zapodieva, bez ustezanja se nastavlja u drugim oblicima i drugim govorom, u drugčijoj zakrabuljenosti, okupljajući ideologijske, političke, ateističke i vjerske, ne samo unutar socialne snage nekog društva nego i one internacionalne brojnih državâ.

Pošto su ljudske rase ustmeno odstranjene uklonitbom pojma rase, treba rabiti neki drugi pojam za izraziti jučerašnje i današnje sukobe među rasama ili skupinama. Takav pojam je primjerice sukob civilizacija⁸ koji uzimlje mjesto izgubljenog pojma i prekriva stvarnost sukoba rasa, o kojemu se ne želi govoriti.

Govoreći o sukobu civilizacijâ umjesto o sučelitbi posve drugčije naravi, postaje se i smiešnim, dok je zrak izpunjen jakim mirisima ugljikovodika i dok se na obzoru naziru naplate milijarda dolara. To je ograničen gospodarski imperializam koji, imajući u vidu prirodna bogatstva manje moćne zemlje, na nju bezsramno navaljuje, suprotno svakoj uljuđenoj misli. To se ruglo pojačava ako u istom smjeru i sebi u korist vrlo aktivni strani politički lobiji otvoreno oritentiraju nutrašnju i vanjsku politiku države. Nisu civilizacije koje se međusobno sukobljuju i bore, nego privatni gospodarski interesi s jedne strane i politička volja za nezavisnošću s druge.

Iza licemjerno nepristranih zastava i proglašenja često se kriju pojedinci i skupine pojedinaca koji bez ikakvih kočnica nastoje osvojiti bogatstva, uvijek više bogatstva, gomilati profite ili zadobiti nadmoć, uzpostaviti svoju izravnu ili neizravnu vlast nad drugim skupinama, na tuđem teritoriju, a gdjekad na cijelom svijetu prigrabiti gospodarsku, zatim političku i kulturnu vlast.

Na istoj podlozi je Karl Marx nastojao u tom smislu opisati europsku povijest nedavne prošlosti, tijekom koje je jedna Europi tuđinska skupina postupice uspjela u njoj stvoriti novu ekološkijsku nišu, što će reći društvenu okolinu koja odgovara njihovim težnjama i potrebama, u kojoj je mogla uspjevati i širiti se. Ona je bez većih sukoba uspjela autohtonom pučanstvu nametnuti nove društvene strukture, svoj način djelovanja, vjerovanja i mišljenja. To pučanstvo, pokvarena, zatim posve izopačena duha i ponašanja, na kraju je izgubilo svoju osobnost. Tijekom dugih stoljeća postali su praktično pokornim žrtvama svojih pobjednika. Na taj način je zamalo na blag način iz rasnog sukoba proizišla vlast jedne rase nad drugom u zemlji raznorodnog pučanstva.

Zastrašeni antirasističkom ideologijom, povjestničari, pisci i novinari čak se više ni ne usuđuju govoriti o multirasnim društvima iz bojazni da ne postanu žrtvama medijskog sramoćenja, stavljanja na indeks, da ne budu obrukani, izobčeni iz svoje socialne, kulturne i intelektualne sredine. Moraju se pokoriti ili odstupiti, to jest prihvatiti govor nametnut vladajućom ideologijom ili šutjeti. U pokornosti, govore oni o multikulturalnim društvima, što predstavlja način da se stvarnost kakva se pokazuje pogledu koji nema predrasuda, ne opisuje izpravno. Multikulturalno društvo u današnjem govoru je ponajprije, najčešće i na pravoj razini multirasno društvo, budući da se prvi pridjev rabi umjesto drugog da njegovom uporabom ne dođe do protuslovlja, a kada jedna kultura na kraju prevlada i zatim dominira, to je ponajprije i u cijelosti određena rasa koja dominira. Postala je dominantnom jer je postala jačom, dosjetljivijom, dinamičnijom, smjelijom, snažnije volje, osvajačijom. Njezina dominacija je posljedica njezine demografske ili financijske težine, njezinih znanstvenih ili tehničkih sposobnosti, njezine ideologijske lukavštine udvostručene njezinom političkom vještinom.

Sudobni antirasistički teror koji se provodi nad auktorima bezazlenog govora i pisanja dostiže razinu antirasističkog nasilja postrevolucionarnog lenjinističkog razdoblja. Takvima više nije moguće sročiti neko objektivno utemeljeno mišljenje, a da na sebe ne navuku lavež pasa čuvara trgovačke demokracije, zagovornice i provoditeljice rasnog križanja, ili presude sudaca podvrgnutih diktaturi antirasizma kao izključivog i jedinog profesionalno i politički dopuštenog govora. Antropolozi ili drugi znanstvenici koji u svojim izražavanjima ili analizama otkrivaju ono što je objektivno ustanovljeno, trpe nasilje fanatičnih pobornika imigracije. Na administrativnoj razini njima čak prijeti izravna uklonitba sa sveučilišta s neopozivom zabranom poučavanja.

Nikakva opravdana kritika ponašanja određenih krugova nije dopuštena, nikakva se istina o njihovim sposobnostima ili o njihovom manjku sposobnosti se ne tolerira, prihvaćaju se samo slipe hvalospjevi upućeni onima koji vode na razini ili iznad razine najavangardnijih skupina. Praktično su samo takvi hvalospjevi obvezatni. Liberalna i trgovačka demokracija je za one koji govore istinu postala podmuklom diktaturom.

Antirasistički govor prikrivanja i zasljepljivanja samo reproducira lažljivi i manipulacijski govor filozofijskog platonizma i paulinskog kršćanstva: vidljiva stvarnost nije istinska stvarnost. Stvarnost je za njih ono što se ne zamjećuje sjetilima, tjelesnim organima vida, sluha, mirisa. Kao za protugrka Platona, stvarnost nije zamjetbena stvarnost. Stvarnost je ona posve čista, inteligibilna ideja, bez traga materialnosti, koju netko pomišlja i koja navodno određuje svu tjelesnost. Stvarnost je zatim jedini pojam koji zauzima mjesto zamjetbene množtvenosti i smatra se kako predhodi vidljivim stvarima koje, kao nesavršene i prolazne, zapravo nisu istinite. Abstraktni formalizam, odsječen od svega stvarnog, nadomješta prirodnu činjeničnost i nasuprot njoj daje mjesto laži. Antirasizam intelektualaca je u svojoj golemoj izopačenosti skrajnje umorstvo istine. Među ostalim mišljenjima on je samo *metafizika*, stoga što se, bježeći od entofizičke stvarnosti, sklanja u neki imaginarni svijet, antitezu stvarnoga svijeta, čije sve elemente ne želi ili ne može prihvatiti. Iz osvete, poriče on njihovu obstojnost.

Njegov je moral još onaj zainteresiranog egalitarizma trgovaca-filozofa koji su se masovno s Blizkog Iztoka izkrcali u Ateni, kako bi, uz malene preinake, postao moralom paulinsko-kršćanskog vjerskog univerzalizma koji se nastanio u Rimu, zatim u razorenom carstvu, da zatim postane moralom ideologija: od žido-marksizma do demokratizma u njihovoj liberalnoj, zatim ružičastoj i zelenoj inačici. Za taj posebni, univerzalno nametnuti moral, stvarna množtvenost, naravna razlikovnost, privrženost zemlji i mjestu, smisao za rasu i zajednicu različitu od drugih, predstavljaju radikalno zlo, predmet neprestanih osuda, ocrnitbi, priekora, uvrijeda, sotonizacijâ. Za antirasizam, za novu inkviziciju, novi teror, nitko kao pojedinac i kao član posebne rase ne može biti svoj vlastiti. Podpuno se odričući vlastite kulturne i etnobiologijske osobnosti, svatko treba sebe podariti tuđinu, a da se u potpunosti s njim ne poistovjeti kako s njim ne bi postao jednakim. On pred njim samo mora pasti ničice, nestati poreknuti se i njemu se prepustiti.

Antirasistički govor počiva na nomadskom shvaćanju za koje oaza u pustinji ne pripada nikomu posebno, izim Alahu ili nečem Drugom, to jest ona pripada svima, dakle onomu koji poput svih ostalih nije trajno nastanjen. Takvo shvaćanje je nama tuđe. Ono nas lišava rodne grude, povezano je s arapsko-levantinskim monoteizmom, a očito nije utemeljeno, čak ako prevladava u pustinji i pristaje nomadu.

Mi nismo rasa koja neprestance luta od mjesta do mjesta da parazitira kod nekog drugog. Mi nismo neproizvodna nomadska rasa koja mrzi stvarateljsku trajnu nastanjenost, iako o njoj ovisi. Mi smo teritorialna rasa vezana uz tlo, vjerna zemlji koja nas vidi kako se rađamo, rastemo, radimo i koja će nas vidjeti kako umiremo. Mi se dakle ne smijemo podvrgnuti negativnom običaju lutanja i nametništva koji su nam došli izvana i za koje vidimo da ih se nama želi duhovno nametnuti u korist onima koji bi ih htjeli kod nas provoditi. Polazeći od njega koji se kao pravilo ponašanja uvukao u duhove, kao sredstvo s kojim nas podjarmljuju i s kojim nam oduzimlju zemlju, na Zapadu se antirasizam postavlja kao sudac moralnosti i gospodar mišljenja, smatrajući svoj govor svetim i podpuno utemeljenim, on kriminalizira sve one koji mu se opiru. Ali nikakav Temelj, nikakav Absolut, nikakav vrhovni Bitak ne može neko tuđe pravilo ponašanja učiniti univerzalno vriedećim, a najmanje od svega pravilo ponašanja koje izopačuje i vodi u samoubojstvo. Takvo pravilo ne pripada poredku naše naravi, niti obćenito same prirode, u smislu u kojem ono radikalno okreće leđa svietu života i njegovim gibanjima u proširivanju razlika. Mi živimo u ovom svietu koji nam itekako pristaje, kojemu smo već tisućljećima tjelesno i duševno prilagođeni i kojemu ne možemo izmaknuti a da se ne izložimo opasnosti izrodbe i zatim propasti. Antirasistička ideologija za nas je smrtna pogibelj kojoj se absolutno moramo uzkratiti ako kanimo ostati istima i preživjeti.

Antirasizam je fiksističko shvaćanje onog živog. Ovaj je ukrućen za vječnost, kao što je slučaj s monoteističkim kreacionizmom. Antirasizam ne želi dakle spoznati ni onu stranu divergentne evolucije koja prema tomu ne ujednačuje ljudska bića. On sustavno prikriva i pojmi samo abstraktne pojedince onkraj svake razlike, tvoreći jedno jedino čovječanstvo, onako kako se navodno jednog dana pojavilo i da se zatim više ne razvija, a prema tome ni ne postaje različitim. Jednom rječju, antirasizam je neki arhaizam. U određenom smislu on je zastarjelost, starudija, istodobno kao i mračnjačstvo kojega se što prije treba riješiti. Ideologija statičnosti, to je ideologija onog što nije obogaćivanje života, nego njegovo siromašenje.

Antirasist osjeća veliko zadovoljstvo kada čuje tvrdnju da se čovjek genetski više ne mienja. On vjeruje kako čuje potvrdbu konačnog jedinstva čovječanstva, to jest ostvarivanje sna koji međutim ne završava kao san. Na njegovu nesreću događa se upravo ono oprječno: polako, to je istina, relativno polako, ono živo se razprskava i čovječanstvo se fragmentira.

Mit o čovječjem jedinstvu izgrađen je na korienitoj krivotvorbi činjenica. On je dakle sam neka laž. Legenda o Bogu, stvoritelju ljudi na njegovu sliku i priliku, koji put se zamienjuje drugom legendom: onom o njihovu oblikovanju okolinom, što će reći da je Bog kao nebeski stvoritelj monoteističkoga mita zamienjen nekom vrstom zemaljskoga Boga, mita okoline koji je prividno bliži svojim stvorenjima, ali koji je praktično na isti način djelatan. Opet je tako da živa bića pasivno i jednolično primaju svoja obilježja, trpeći sve svoje preobrazbe izvana, poput predmetâ na koje djeluje vanjski poticaj. Mit o univerzalnom čovječjem jedinstvu nepromjenljivo traje, unatoč skrajnje raznolikosti sredina koje su ga stvorile. On odklanja svu evolucijsku raznolikost i sve razbijanje jednolikosti dotičnih skupina. Ne poznaje onaj proces autodiferencijacije koji je kao posljedicu imao opetovano frakcioniranje postojećih skupina u odvojene rodove, od kojih su zatim neki sledili vlastite evolucijske putove.

Zapravo, taj proces koji se nastavlja, nije bio ni jednovrstan, ni jednorasan, ni jednopopulacijski, jer se nisu ciela vrsta, ciela rasa i cielo pučanstvo globalno i jednooblično transformirali, nego početno malene skupine pojedinaca od kojih su neke, množeći se, naknadno postigle više taksonomijske stadije. To pluraliziranje se tako ne samo površinski nego i dubinski diverzificiralo, tako da njegovi razvijeniji oblici, prema geologijskim slojevima gdje se ti otkrivaju, predhode tisućama, desetcima tisuća ili stotinama tisuća godina manje evoluiranim oblicima ili, drugčije rečeno, manje evoluirani oblici dolaze poslije razvijenijih oblika. Između ostalog, to je slučaj s australskim Aboridžinima čiji je nastanak kasniji od razvijenijih rasa paleolitika. To je također slučaj sa Sinantropom iz Čou-Kou-Tjena (Zhoukoudian), koji se pojavio u srednjem pleistocenu kada je *homo sapiens* već postojao. Antirasizam ne želi znati za poviest života na njegovim najvišim razinama, samo kako bi svojim egalitarističkim govorom nametnuo svoju tlapnju o obćoj jednakosti-istosti. On je tako napastan da ne oklieva ne samo zaniekati stvarnost nego u manipulirati duhovima na način da se njegovo ponašanje okreće u suprotnom smjeru, što će reći proti samoj prirodi.

Vjerojatno iz taktičkih razloga u svojem rasističkom nastojanju, antirasizam predstavlja tvrdoglavi odbačaj priznavanja razlika svake razine koja po naravi medusobno razlikuje čovječe skupine. To za svaku znači radikalno poreknuće

osobnosti koje izvire iz pogubnih univerzalističkih ideologija. Ono što razbješnjuje fanatike antirasizma, idolopoklonike jednakog i istog, jest prije svega činjenica prema kojoj su razlike ponašanja i kulture, onkraj svakog dualizma, djelomice vezane za rasu koja konstituira skupinu. Cionistički filozof Martin Buber tvrdi to bez oklievanja i bojazni kada piše da ni Knjiga ni okolina nisu te koje određuju duboke slojeve bitka i daju obojenost našim mislima i volji, nego krv, to jest, nemetaforički rečeno, rasa⁹. Izkušavajući to, osjećamo, kaže on, da ne pripadamo zajednici onih koji se nalaze u istim konstantnim životnim okolnostima, nego dubljoj zajednici onih koji su iste biti, to jest iste rase.

Antirasizam koji je samo nova preobrazba paulinskog kršćanstva, postupa kao i ono: odvaja duh od svojeg materialnog temelja posve otuđujući ono kulturno načina ponašanja i biologijsku tjelesnost jedno drugoj. On neutemeljenom tvrdnjom uzpostavlja radikalni razcjep tjelesnog i duševnog, biologijski-naravnog i duhovno-kulturnog poredka, ponovno uvodeći u razpravu o stvarnosti dualizam semitskih monoteizama. On taj samovoljni prekid između prirode i kulture uzdiže u nedodirljivu dogmu kako bi uklonio svaki odnošaj determinacije kulturnog po biologijskom i učinio ga posve autonomnim od svakog više-manje rasno karakteriziranog očitovanje kulture i ponašanja. Teorijski antirasizam vjeruje da tako oduzime svaki konkretni temelj tjelesnom determinizmu. Vjerojatno će nam jednog dana reći da prigodom smrti, duh koji je preživio, smjesta napušta tijelo kako bi se vratio na nebo. Međutim, antirasizam povrh toga već puno godina odbacuje stečene spoznaje u neurobiologiji. One pokazuju, i to malo drugčije od nedokazanih tvrdnji, determinacije koje postoje između tvarnih neurona i netvarne misli. Niečuća ideologija koju predstavlja antirasizam istodobno je intelektualna lopovština i otrovana trgovačka roba.

Kao što je antirasizam istodobno oružje upereno proti izvorno bijeloj rasi, kako bi ju podvrgnuo i uništio, antirasizam je na nižoj razini sredstvo inkvizicije za progon i uznemirivanje onih koji se opiru uništenju svojega *έθνος*-a, a na još nižoj razini sredstvo medijskog naglašivanja zasluge političkih, novinarskih, sportskih i priredbenih pajaca.

Čovječji ideal antirasizma, to je stadno, obezličeno, istooblično, tako reći totalno klonirano čovječanstvo, ne samo na tjelesnoj nego i na duhovnoj razini, na kojoj bi se u svakoga našla na najnižoj razini strogo identična obilježja jednake jačine. Idealni čovjek antirasizma je čovjek bez razlika, u potpunosti ujednoličen. Za njega se ne postavlja pitanje biorazlikovnosti. Ta je dobra za krastače i žabe, muhe i gavrane, ali nije za čovječje rase, jer bi ih primjena načela naravne biorazlikovnosti ostavila onako različitim kako te jesu.

Volja da ih se sve ne ostavi postojati s njihovim razlikama absolutno je oprječna obstanku vrste. Vrsta, sastavljena iz dobro diferenciranih rasa, očito ima više izgledaka za preživljavanje grubih selektivnih preobrazbi okoline od neke jednorasne vrste. Budući da bi takva univerzalno i iznutra nediferencirana vrsta podpuno nestala pod izvanjskim, izrazito selektivnim utjecajem koji svuda pustoši, neka višerasna vrsta može obstati preživljavanjem gdje kojih rasa iz kojih se sastoji, a koje izmiču uništenju zbog značajki koje na različite načine predstavljaju otpornost. Antirasizam se o tome ne brine. Njegova protubjelačka mržnja je temeljito smrtonosna. Neko čovječanstvo sastavljeno od mnoštva jasno raznolikih rasa, okrenutih životu, gdje svaka rasa ima svoje vlastite vrstnoće, sposobnije je za osigurati trajnost vrste. To stajalište je pozitivno i životonosno. Očito je da antirasizam, izborom za koji se odlučuje zbog svoje ideologije koja mieša rase, smjera bastardizaciji i uništenju najbjelačkijega diela ljudi kao takvog.

Antirasizam nije čak ni znanstven. To je govor koji se odlučno suprotstavlja prirodnim činjenicama. Sastavljen je iz sustavnih laži s ciljem uništenja rasa koje su naravno i povoljno karakterizirane i koje mu smetaju. On nije opravdan u čovječjem svijetu, pa čak ni u svijetu biljaka: biljke koje cvatu, ne obazirući se na riedke izopačaje, ne spajaju se s različitim vrstama, niti s inačicama (rase, podrase) iste vrste (rase, podrase), jer tučak nakon peludizacije odbacuje neprikladni pelud.

Antirasizam je također govor nenormalnog, što je izvan norme, govor spolne poremećenosti, onog nesretnog, govor ružnoće. Nije antirasizam taj koji, slaveći, braneći, hvaleći sliepo i uništavajuće rasno križanje rasa, ocrnjujući, osuđujući, diabolizirajući eugeničke praktike u prilog neodgovornom disgeničnom ponašanju, nije on taj koji traži *καλόν*, ljepotu, tjelesnu ljepotu, onu lica, tiela, pokreta, držanja, i ljepotu duha, plemenitost, čestitost, častnost, hrabrost, ono što je još zapadni, grčki svijet izpravno slavio. Te značajke su ponajprije pripadale čovjeku dobre rase. One su ga razlikovale od ljudi loše rase, od ružnih tjelesno i moralno. Nije li isto tako i danas? *Pobornici rasnog križanja, jesu li oni najljepši ljudi na svijetu?*, to u djelu *Rase i klase* zapituje židovski filozof Albert Caraco. *Ako ih se promotri, nadodaje, zamjećuje se iznenađujući broj nakaza u gomili tih ljudi koj zamalo više ni na što ne sličje: ružnoća jednih ništetnost drugih, to se vječno povezuje i nudi nam zajednički nazivnik koji mi ne želimo.*

Posebice neutemeljenom potvrdbom podpune odvojenosti duha od svoje neuronalne osnove antirasizam si može dopustiti izricanje svojih radikalnih ideologijskih ocrnitbi. Njegova se izopačenost sastoji ponajprije u niekanju konkretnih razlika među rasama kako te postoje na svim područjima, u prilog nekoj idealnoj, apstraktnoj, nepostojećoj i neostvarivoj jednoličnosti, nepoznatoj živoj stvarnosti, zatim kada primieti da mu je stajalište neodrživo u odvajanju duha od svakog biologijskog utjecaja tiela, podrazumievajući da je od njega

neovisan i da na rasnoj razini ne poznaje postojeće razlike, on se, pritom potaknut svojom manijom jednakosti, napreže spustiti na najnižu razinu one čovječje skupine koje, kako izgleda, nadmašuju druge u određenim područjima, s prednostima koje daje poodmakla evolucija. Ta rodomrznja i ta pomama za nizkošću su obje protunaravne jer priroda je u određenoj mjeri mnoštvenost i umnoživanje, raznolikost i proširivanje raznolikosti, rast i evolucija, a pored uzporedne privremene evolucije nekog organa, koji put čak i uzvisivanje i usavršivanje. Izgleda kako je u nekih teoretičara ideologijskog antirasizma ta mrznja prema rasnim razlikama i ta obsjednutost onim niskim barem djelomice patologijske naravi.

Antirasizam odbacuje svaku, pa i najnezatniju svezu tjelesnosti i duhovnosti, biologije i mišljenja. U njegovim očima ih ništa međusobno ne povezuje. One postoje odvojeno, tuđe jedna drugoj, svaka u potpunosti posebna. Po antirasizmu duh ne bi imao nikakav odnošaj prema neuronima. Bio bi od njih neovisan. Za antirasizam koji opetuje Hobbesa, Rousseaua i Watsona, intelektualne sposobnosti su čist proizvod okoline, nipošto, čak ni djelomice naravni zaštitni dar, neurobiologijsko nasljeđe predaka koji su ih više ili manje posjedovali. To je shvaćanje oprječno stvarnosti. Ono ju čak krivotvori. Ono izazivlje lažno vjerovanje da ista okolina svima pridaje iste sposobnosti. Takvo vjerovanje ide također u obratnom smjeru onoga što uči sudobna poviest koja se odnosi na istinske, empirijski dokazive i historijski ustanovljive činjenice.

Tako za Edouarda Valdmana¹⁰, predsjedatelja udruge židovskih pisaca koji pišu na francuzkom jeziku, ne postoji razlika između Židova i Novca, između Novca i Židova. I jedan i drugi se svode na isto. *Novac i Židov su doista ista stvar*, uvjerava on. Prvo je drugo a drugo je prvo. Jedno ne ide bez drugoga, drugo ne ide bez prvog. Rođeni su istodobno, jednodno, bez strane djelatnosti nekog trećeg pojma koji bi bio intermedijaran ili tvorben, što su mogućí uvjeti korelacije koja bi među njima održavala određen stupanj podvojenosti. Bilo bi očito bolje i točnije reći da Židove, kao i druge skupine, unutrašnje sposobnosti predodređuju da među ostalim ulogama igraju onu mešetara, trgovca, posrednika, komisionara, svodnika. U tim ulogama i u idealnim uvjetima njihovi talenti ostvaruju podvige.

Postoji više načina povezivanja sposobnosti ponašanja i rasnih obilježja. Tako J. Attali¹¹ u svojoj knjizi *Židovi, sviet i novac*, velikom vještinom pripisuje Židovima osupnjujuće financijske i trgovačke sposobnosti. Oni su se od pradavnih vrjemenâ, koja sežu barem do razdoblja redakcije Babilonskog Talmuda, čiji su auktori, po njemu, bili većinom bogati trgovci stručni u gospodarstvu, uvijek bavili transnacionalnom trgovinom na nižoj ili višoj razini, od Indije do Španjolske preko Egipta, od Bagdada do Cordobe preko Aleksandrije. Ta trgovina svakovrstnih predmeta, od metala, alkohola, začina pa i robova prevoženih iz Europe u Aziju, zatim iz Afrike u Ameriku, za njih je

bila vrelo znatnog bogatstva. Ono im je između ostalog omogućivalo da prinčevima i kraljevima daju zajmove. Kamate za platiti zajmodavcima na početku su proračunavane na osnovi najmanje lihvarske stope od 30%, koja je često prekoračivala 60% na godinu¹². Na Zapadu su se Židovi bitno bavili lihvom, što će reći da je *lihvar Židov i obratno*... Čitajući o toj asimilaciju, povjerovalo bi se da se čita Marxa kako objašnjava da su Židov i Novac kongenitalno nerazdvojivi. Zašto je to tako? Marx to ne objašnjava. Mogao je jednostavno reći, ne inzistirajući odveć na njihovim parazitskim i trgovačkim sposobnostima: zato jer je novac moć, jer omogućuje kupiti moć, jer pribavlja kulturnu vlast, političku vlast i druge oblike vlasti zadovoljavajući njegovu žed za vlašću. Dok ju drugi najradije dobivaju silom oružja koje proizvode, Židov, već prema okolnostima, također ju najradije dobiva izravno, ali i na blag način hinbom i novcem.

Opetovane tvrdnje vrlo različitih auktora koje se praktično poklapaju, svjedoče o stvarnoj, više ili manje uskoj, više ili manje širokoj sukladnosti koja postoji između rase i sposobnosti određenog ponašanja. Očito je to više od korelacije dvaju različitih entiteta. U određenoj mjeri je to jedna ista stvarnost bez duboke podjele. Nijedna se funkcija ne može posve odvojiti od organa koji ju omogućuje i osigurava. Postoji njezina determinacija njime, očito u datim okolnostima koje se kadikad mienjaju, ali koje uvijek utemeljuju prieko potrebit okvir svake akcije.

Problem postavljen antirasizmom samo je posljedica organizirane ili divlje imigracije inorodnika odsvugdi u naše zemlje, koja je iznovice ideologijski i pravno ozakonjene od 1948. Dok se ona ostvaruje, s njom sve započinje ili opet počinje. Navodne diskriminacije prema inorodnicima ne bi postojale kada bi ti ostali kod svoje kuće. Problem se pojavljuje samo od onog trenutka kada protunaravni moral univerzalne jednakosti prvotnog stoicizma, paulinizma i ideologijâ koje ga nastavljaju, prevlada u većini duhova i prije svega u duhu liberalno-trgovačke demokracije. Problem se ne bi postavljao u slučaju da se držimo naravnoga morala rasnih razlika i ostanka u vlastitoj kući, odbacujući maglovitu ideologiju jednog i nerazlučenog mitskog Čovječanstva, ali također odbacujući sokratska tumanaranja što idu za tim da osude zamjetbenu stvarnost u prilog navodnom netjelesnom svietu.

Poglavlje 2

RASIZAM

Što je rasizam? Po antirasizmu, to je najprije činjenica da se u čovječanstvu ne vidi neka nediferencirana masa, nego složene i raznolike rase, u različitim stupnjevima odvojene jedne od drugih. Kadikad iz takvog viđenja, već prema naravi rasa, njihovoj razini tjelesne evolucije i njihovih kulturogenih sposobnosti, sledi neka rasna ljestvica koja ide okomito od jednih do drugih. Na vrhu ljestvice nalazi se viša rasa, a prema dolje, naravno, niža rasa.

Takva ljestvica se u stvarnosti mora tijekom vremena izgraditi sukladno nekim anatomijskim značajkama i ponajviše nekim ozbiljenim rezultatima omogućujući očitovanje hierarhije koja se tako uzpostavila. Trebali bismo se već nalaziti na završetku života vrste, kako bi ta ljestvica zadobila konačnu vrijednost, jer se može dogoditi neka promjena u sposobnostima jednih ili drugih i sve prevrnuti. Drugčije rečeno, u svietu koji se mienja, ona ima privremen karakter koji vrijedi za sadašnje vrijeme, čak i ako se više ne mienja. Tako dugo dok se pustolovina života vrste nije završila, pitanje superiornosti i inferiornosti rasa koje ih oblikuju, ostaje neodlučeno za budućnost. Rezultati jednih i drugih možda još nisu postignuli svoj konačni stupanj.

Za antirasizam je ljestvica rasa neizgradiva jer po njegovoj ideologiji rase nemaju stvarnu obstojnost ili ne pokazuju znatne razlike. Ta tvrdnja ne izlazi iz niećućeg okvira koji joj je osebujan. Ona doista nema nikakve vrijednosti.

Iako nisu absolutne, nego relativne, iako nisu obće, nego posebne, superiornosti i inferiornosti među rasama *Homo sapiens*-a ipak postoje, ne tiču se jednako svih njihovih sastojaka, očituju se samo na posebnim područjima, a da se vidljivo od jednog ne šire na sva područja aktivnosti. Na određenom polju neke su rase na vrhu, druge slede, oponašaju i kopiraju, druge, nalazeći se u težkoćama, životare na većoj udaljenosti, a da ne mogu slediti. Na nekom drugom polju su neke druge na čelu ili se povlače za nekim drugima. Kadikad izgleda kako osobitim sposobnostima na jednom području s druge strane korespondiraju jednako osobite nesposobnosti na drugom. Izvrstnost u znanostima i tehnikama primjerice ne podrazumieva istu izvrstnost u načinu pogleda na sviet, u načinu djelovanja, u naravi odnošaja među skupinama, jer kako objasniti nevjerovatnu lakoću, s kojom su bieli narodi, prvaci znanosti i tehnike, gdje vlada racionalnost i strogost, nerazumno podlegli monoteističkoj bajki i priči o magijsko-verbalnoj kreaciji svieta ili ekstravagantnoj ideologiji univerzalne jednakosti-istosti.

Neku obću hierarhijsku ljestvicu očito je teško točno uzpostaviti, pogotovo ako je naravna evolucija još na razini *Homo sapiens*-a u sebi diferencirana,

divergentna, možda i prigodna ali ta činjenica ne dopušta uztvrditi, proti empirijskoj stvarnosti, da ljudske rase ne postoje ili, ako su stvarne, da se međusobno u različitim aspektima i različitim stupnjevima ne razlikuju. To uztvrditi, pokazalo bi pristranost koja nakanito abstrahira od stvarnosti.

Voltaire se s time slaže. Za njega samo sliepac može dvojiti da su Bielci, Crnci, Laponci i Azijati posve različite rase koje se identične reproduciraju u svakoj klimi. *Crnci i Crnkinje premješteni u hladna područja uvijek rađaju živa bića svoje vrste*, piše on u svojem *Ogledu o običajima*. Očito, auktor koji je vjerojatno poznao Linnéovu klasifikaciju primata, klasificira crnce i crnkinje izvan čovječtva, u vrstu različitu od one *homo sapiens*-a, pa i kada to izričito ne kaže. Čini se da ih smješta ne samo izpod razine rasa, nego podpuno izvan nje, pa i onda kada o njima izprvice govori kao o rasi posve različitoj od drugih. Samo ove zadnje, od kojih se prva podpuno razlikuje, tvore čovječanstvo iako predstavljaju dio životinjskog carstva. Čini se kako prema Crncima i Crnkinjama koji su navodno samo životinje, Voltaireova očitovanja odaju određeno podcjenjivanje zbog njihova slabo izraženog kulturnog i društvenog razvitka, pri čemu ta istodobno izključuju svaku poticajnu djelatnost klime na njihov organizam. On doista smatra da ledena hladnoća glacialnih područja Sjevernoga pola za crnački organizam ne predstavlja činbenik prilagodbene modifikacije.

Ako drugi auktori ne primjenjuju istu klasifikaciju različitih ljudskih rasa, oni to čine rabeći neku drugu. Ipak, oni također poznaju dva oprječna pojma superiornosti i inferiornosti. Jules Ferry je pod režimom što se nazivlje demokratskim i republikanskim, 28. srpnja 1885, pred zastupničkom komorom podielio čovječanstvo u dvije kategorije: onu viših rasa i onu nižih. Izjavio je, očito kako bi opravdao kolonialno širenje Francuzke osvojenjem Tunisa i Tonkinga i uzpostavu vlasti u Kongu, kako postoji pravo viših rasa koje za uzvrat trebaju uljuditi niže rase. U svojem djelu *Duhovna i moralna reforma*, Ernest Renan¹⁴ nije smatrao sablažnjivim da neka viša rasa uzpostavi vlast u zemlji niže rase i da njome vlada, drugim riečima prihvatio je paleokolonializam nametnut oružjem. Superiornost pripisana jednoj rasi opravdavala bi po njegovu mišljenju vlast nad drugom.

Ako izravna vlast nad nekom osvojenom zemljom nije suvremena, ona se danas provodi neizravno, s pričinom suverenosti, posredničkim osobama postavljenim po osvajaču ili jakimh gospodarskim i političkim pritiscima. To je praksa neokolonializma koji se licemjerno prikriva pod velikodušnim geslima. Očito je to slučaj na nekim mjestima u svijetu tijekom brojnih desetljeća sve do današnjih dana, pod opravdavajućom izlikom uzpostave trgovačke demokracije, ondje gdje to gotovo nitko ne traži, gdje zamalo svi to odbacuju. Doista, jača tuđinska vlast odlučuje o političkom i gospodarskom režimu, pod kojim treba živjeti neki

drugi narod, nakon što je samovoljno pridala absolutnu vrijednost vlastitoj ideologiji.

Podjela čovječanstva se gdje koji put zbiva još jednostavnije nego što ju predstavljaju više i niže rase. Više rase onih najodličnijih svode se na jednu jedinu rasu. To je izabrana rasa po nekoj vrsti svoje jedincatosti. Tako Disraeli¹⁵, židovski ministar Engleza, u djelu *Tancred or The New Crusade*, pronalazi samo jednu višu rasu, onu Židova, i niže rase kršćanskih naroda. Pola od tih štuje jednu Židovku, druga polovica jednog Židova. Teorijski homogena, obdarena tom superiornošću, viša rasa očito predstavlja rasu kojoj se druge klanjaju, a niže rase, tvoreći rasno raznorodnu i množtvenu skupinu, predstavljaju one koji se klanjaju. To je sama bjelodanost kojoj se teško može protusloviti.

Očito jednako radikalno i rasistički poput Disraelia, možda ga Levinas doista u tomu čak nadmašuje. Po njemu, koji se očito pozivlje na Talmud, svako ljudsko biće je ljudsko samo po židovskosti koju u sebi nosi, što znači da ako te ne ima, on takvo biće ne može biti¹⁶. Samo židovstvo pridaje ljudskost. Iz te Levinasove tvrdnje sledi da onaj koji si umišlja kako je ljudsko biće, to zapravo nije; on je samo ne-ljudsko biće, neki *Unmensch* ako se tako može reći, a oni koji si umišljaju da mogu sudjelovati u čovječtvu to uistinu ne mogu: oni na neopoziv način ostaju u *Unmenschheit*-u, to jest vjerojatno među crvima i puževima, janjcima i svinjama. Židovska rasa, izabrana rasa.

Disraeli i Levinas na neki način sledi Voltairea. Levinas ga čak nadmašuje onda kada iz čovječtva izključuje sve one koji se razlikuju od njega i njegovih. U tom pogledu, kolikogod se ta dvojica razlikovala u mišljenju, ujedinjuje ih isti rasistički ekstremizam. Odrediti se jedincatom višom rasom nad svim drugim nižim rasama kao neljudskim, ne znači li to naknadno opravdati zator pobijeđenih naroda kao onih u gradu Rabi i u svim gradovima Amonovih sinova koje je David natjerao u ciglene peći¹⁷, ne da tamo rade, nego da ih na divljački način iztriebi? Nije li to također uzor ponašanja prema nepoželjnim stanovnicima, kojega se treba držati u budućnosti kako bi ih se iztriebilo, kao što je uostalom bio slučaj u komunističkim logorima u ruskom Sibiru ili u kinezkoj pokrajini Gansu, ili drugdje? Rasizam izključbe iz čovječtva izravno vodi u iztrjebivački rasizam.

Ultrasizmu Disraelia i Lévinasa drugi auktori suprotstavljaju umjereni diferencijalizam koji ne uzpostavlja radikalno izključive razlike poput predhodnih. U njihovim očima ljudske rase neporecivo postoje, i to s više motrišta. Za jednog od njih, točnije za Adolfa Hitlera, *normalno je čak da se svatko diči svojom rasom, i to ne podrazumieva nikakvo podcjenjivanje drugih rasa. Nikad nisam mislio*, kaže on, *da bi neki Kinez ili neki Japanac nama bili inferiorni. Oni pripadaju starim civilizacijama i čak prihvaćam da je njihova prošlost veća od naše. Oni imaju razloga da na nju budu ponositi kao što se mi*

*dičimo civilizacijom kojoj pripadamo*¹⁸. To je štovanje dugoga u priznanju njegove osobnosti i visoke vrijednosti njegove kulture.

Unatoč niečuće tendencije ideologijskog ili intelektualnog, gospodarstvenog ili trgovačkog, ili jednostavno slaboumnog antirasizma, rase sa svojim sposobnostima i manjkavostima praktično postoje ne podrazumijevajući nužno međusobni puzir koji se pogrđnim govorom javno iztiče. Ne smijemo se bojati priznati tu činjenicu. Prije svega ne smijemo se u pokušaju izkoriejivanja radikalno odvrćati od vlastite rasne osebjnosti. Kao što je rekao pisac Léopold Sengor, za koga je rasa bila stvarnost, *svatko se treba ukoriejiti u vrijednostima svoje rase, svojega kontinenta, svojega naroda kako bi mogao BITI. Utoćnio je kako ne može biti ukoriejenosti u abstraktnom ćovjećanstvu, a ni u kategorijama smještenim izvan prostora-vrijemena, nego u konkretnom, živom ćovjeku od krvi i mesa, misli i strasti: ćovjeku nekog kontinenta, rase ako ne naroda, ..*¹⁹. Takva ukoriejenost ne vodi podpunoj zatvorenosti prema svemu onomu što je drugćije i ne zabranjuje određenu otvorenost prema drugim rasama, drugim narodima, drugim kontinentima. Nego obratno. Ona omogućuje da budemo vlastiti i da to ostanemo dopušćajući drugima da također budu vlastiti i da ostaju pri svojem bitku.

Drugi načini govora ne hvale ni kulturno ni fizićko otvaranje prema drugim rasama. Ponoseći se osebitostima koje smatraju dragocjenima, nastojeći održati svoje etnobiologijske karakteristike, zašćititi svoju rasu, oni koji se tako oćituju, zahtievaju, naprotiv, podpuno zatvaranje. Umjesto da se iz kukavićtva prepusti razornim snagama obće jednakosti-istovjetnosti, Louis Farakhan je prije svoje smrti zahtievao od svojih pristaša da ostanu pri svojem rasnom bitku. *Uzmi tu prekrasnu ženu, ona je tvoja kraljica, tvoj dragulj! Ne dopusti da se toj ženi približi nijedan Bielac. A prije svega, crni ćovjeće, u nijednom trenutku svojega života ne dopusti nijednom Bielcu da ti preda njegovu bijelu ženu. Mi to ne želimo*²⁰. Jednostavno i u celosti željeti biti svoj vlastiti, i to ostati, evo što je on zahtievao od svoje braće po rasi.

Por la Raza todo, Fuera de la Raza nada – Za Rasu sve, Izvan Rase ništa – poput jeke je istodobno, južno od Sjedinjenih Država, u Meksiku, govorio *Movimiento Estudiantil Chicano de Aztlan*¹². Bio je to poziv da kao rasa ostanemo kod sebe samih i da se križanjem s nekom tuđom rasom etnobiologijski ne izvrgnemo pogibli i nestanemo.

Aimé Césaire, pjesnik crnaćtva, *prema kojemu ono po prvi put ustaje*, praktićno isto to potvrćuje kada govori da je Crnac i da Crncem kani ostati. Za njega nije dolazila u obzir nakana da, stapajući se s drugim rasama, ćak ni s onom kolonizatora, postane drugćijim nego što je bio i da tako izgubi svoju izvornu rasnu osebitost. Posve suprotno, kanio je ostati svojim, kao što i pripadnici neke druge rase trebaju ostati svojim. Na taj način, po njemu, množćvenosti rasa ne bi trebala biti sukladna jedna kultura, nego kulture u množćini, za razliku od

Euroljuna koji, govorio je, vide samo civilizaciju, jednu jednu, očitou svoju civilizaciju.

Brojna su zauzeća pozitivnih stajališta prema samom sebi. Glasno i čvrsto izgovorena ili jednostavno pomišljena, ona su u različitosti svojih sročitbi osebujna većini ljudskih skupina. Njihova uloga ima različite ciljeve sukladno skupinama, njihovoj situaciji i okolnostima u kojima se odvija njihova egzistencija. Ona mogu služiti kao opravdanje djelatnosti u tieku ili za naume proti drugim skupinama. Mogu izražavati psihologijsku potrebu održanja pretpostavljene ili zbiljske, željene ili stečene razine na datom području. Obratno, ona mogu očitovati volju za samovrjednovanjem kako bi se uzdignuli na razinu neke druge skupine ili još više od nje, kao što je slučaj s potvrdbom jednakosti sposobnosti u onih koji ih ne posjeduju ili s potvrdbom vlastite rasne nadmoćnosti nad drugim rasama. Ona također mogu odgovarati životnoj nuždnosti iznovičnog učvršćivanja kohezije zajedništva u razsutim snagama, eda bi se bolje moglo braniti od svega što se pokazuje kao smrtna prietnja za neki posebni tip čovjeka. Među ostalima, prietnja može biti etnobiologijska, dakle prije svega fizička.

Legalna imigracija i ilegalna invazija afričkog, azijskog i inog pučanstva na putu da preplavi bjelački zapadni sviet, u današnjem razdoblju predstavljaju najozbiljnija zbivanja. Pošto su bili oslobođeni od paleokolonializma, većina ih dolazi u stare kolonizatorske ili jednostavno u kapitalističke zemlje u potrazi za radom i hranom, budući da ih sami ne mogu stvoriti ili proizvesti unatoč znatnoj novčanoj pomoći što potječe iz bjelačkih industrializiranih zemalja. Čelnici tih zemalja većinom daju prvenstvo tuđincima na štetu izvornog pučanstva, što prema njemu predstavlja očit i uništavački rasizam. Oni govore o integraciji u prilog tuđincima, o integraciji koja se sastoji u tomu da im se dade još više povlastica, više prava i više vlasti negoli izvornom pučanstvu. Kao što je napisao Malcolm Dalgiesch, *mudrac iz San Diega: «Integracija» je dezintegracija*²², dezintegracija po naravi homogena tiela i raztakanje njegova jedinstva, što je istovriedno njegovu uništenju. To je ono na što danas ciljaju antirasističke klike i obćenito sve kozmopolitske struje.

Za uzvrat, integracija koju za imigrante predlažu političke vlasti znači prihvaćanje običaja, vjerovanja i ideja koji su im tuđi, što će reći podpuno poreknuće njihove vlastite kulturne osobnosti. Gdjekoji na to pristaju. Većina to dostojanstveno odbacuje.

Osvajanju Zapada ozdola priključuje se osvajanje ozgora. Ono se dakle ostvaruje na industrijskoj i gospodarskoj razini. Obrtanje azijskog kapitala koji si prisvaja zapadna sredstva i tehnike proizvodnje prije nego što jeftinom

radnom snagom zamieni izvornu radnu snagu koja je relativno skuplja zbog svoje visoke sposobnosti, predstavlja jednako tako veliku opasnost podjarmljivanja. Jednosmjerno pristizanje stranog novca, zatim strano zgrtanje tehnologijskog i tehničkog znanja u drugom smjeru, moraju završiti katastrofom. Rezultat je negativan: stvarateljskoj skupini je opljačkano njezino tehnologijsko znanje i tehnička vještina po skupinama jataka. Nakon toga dolazi sustavno nastanjivanje jeftine radne snage koja potiskuje izvorne stanovnike.

Grubo gledano, pristaše antirasizma tvore tri jasno karakterizirane skupine pojedinaca. Jedni propoviedaju jednostranu teoriju jednakosti-istovjetnosti radi utemeljebe i opravdanja svojeg parazitskog zahtjeva jednakih prava na razini države, na razini nacije i na svjetskoj razini, što im omogućuje postizanje posve neopravdanih materialnih prednosti ili uspješnost njihovih poslova. Drugi propoviedaju tu teoriju kako bi prikrili svoju obsjednutost mržnjom prema naravnim razlikama koje im ne daju prednost, jer religiozni politički ili ideologijski egalitarizam protuslovi tim razlikama koje nose i održavaju nacionalne i socialne odvojenosti među ljudskim skupinama. Oni donose ideologijsku pomoć koja prve opravdava. Treći opet prihvaćaju antirasizam iz čiste zaglupljenosti i mentalne slabosti jer su zalučeni neprestanom egalitarističkom promičbom. U ta tri slučaja radi se o obćem protunaravnom egalitarizmu. S jedne strane novac je vriednost koja prevladava; s druge strane je to tlapnja o jednakosti-istovjetnosti udaljene od stvarnosti; napokon, to je nesreća duhovne zaostalosti i posljedica dugotrajne mentalne impregnacije. Na čelu tih triju skupina nalaze se intelektualci antirasizma koji, potaknuti mržnjom, vode rasistički rat proti bjelačkomu Zapadu.

Poglavlje 3

VIŠERASNI SVIET

Nepobitno je da na čovječjoj razini i na drugim razinama živih bića postoje rase. Nije ih moguće zanemariti zbog njihovih stvarnih razlika, izim iz zle nakane, destruktivne volje, gruboga neznanja. Njihova razlikovna obilježja čine ih očitim, ma kako izrazita bila tvrdnja njihova nepostojanja. Takva tvrdnja je izkustveno neutemeljena. Svaka osoba koja nije zasliepljena ideologijom univerzalne jednakosti-istovjetnosti, koja potječe od levantinskih trgovaca i prvih stoičkih filozofa do sadašnjeg trgovačkog, laičkog ili ideologijskog religioznog antirasizma, svjestna je toga već na prvi pogled.

Obstojnost čovječjih rasa potvrđena je između ostalog od brojnih antropologa koji se ne daju smesti antirasističkim šarlatanstvom. *Rase postoje*, piše primjerice Genet-Varsin, izvanredni profesor fakulteta, zadužen za u *Bulletin et Memoire de la Societe d'Anthropologie de Paris*, br. 4, 1978, *bile te nazvane: fizičkim skupinama, varijacijama, taksonima, tipovima i t.d.* Drugi iztraživači među najuglednijima ne svrstavaju se pod stieg antirasista, nego obratno. A. Thomas u članku što je naslovljen: *Taksonomija, filogeneza i hemotipologija*, jasno se očituje kako je antitaksonomija Ruffiea i Langenaya neutemeljena. Rase itekako postoje. Brojni su oni koji se ne protive njihovoj obstojnosti, njihovim posebnostima, raznolikostima niti njihovu održanju, pogotovo ako su zdrave inteligentne i liepe.

Unatoč preprjekama slobodi iztraživanja na tom području, antropologijska iztraživanja koja su prije više od polovice stoljeća do danas bila provedena, pokazuju da čovječje rase nisu obsjena. Ona čak pokazuju da ustanovljene razlike nisu čisto površne, nego naprotiv duboke. Te razlike u različitim stupnjevima pogađaju sve tjelesne organe. One su fizičke, t.j. fiziologijske, patologijske, mozgovne, psihologijske, sukladno potrebama i izboru podrazumievaju više ili manje izražene funkcijske razlike. Na neki način može se dogoditi i obratno: neka dugo opetovana nesavršena funkcija vjerojatno više ili manje poboljšava početno manje usavršeni organ.

Dok su se starija iztraživanja bavila razlikama težine mozga u različitim rasama, moderna iztraživanja bave se njegovim sposobnostima, između ostalog različitim razinama inteligencije koristeći u tu svrhu razrađene psihometrijske testove²³. Ti testovi naznačuju prosjeke i odnose se na velike skupine označene kao Bielci, pripadnici žute rase i Crnci. Razlike kvocienta inteligencije koje se ustanovljuju na pripadnicima različitih rasa, ustanovljene u istim uvjetima, ili sličnosti kvocienta inteligencije među pravim blizancima odgojenim u različitim uvjetima, omogućuju iztraživačima da ustanove kako su te većim dielom genetskog podrijetla i nasljedne prirode. To je zaključak koji proizlazi iz strogih i

pomnih znanstvenih iztraživanja. Ona nipošto ne dopuštaju dovoditi u dvojbu točnost tumačenja tih rezultata. Ona naprotiv podpuno protuslove sustavnim tvrdnjama ideologa utjecaja okoline. Te se tvrdnje pokazuju u potpunosti kao rezultat mašte.

S primjenom na funkcije i rezultate, a ne u prvom redu na organe koji ih određuju, te praktične mjeritbe u naše se doba upodpunjuju razviticima rasne medicine, nazvane etničkom medicinom. Ona se temelji na činjenici što su određeni lijekovi primjerice učinkovitiji u osoba crne negoli u osoba bijele rase, zbog čega u današnje vrijeme svaka klinička studija u Sjedinjenim Državama, prema propisima nadležnih službi (američka FDA), mora voditi računa o rasnoj pripadnosti izpitanika. Taj prisilni povratak pojma rase u medicini konkretna je potvrdba obstojnosti ljudskih rasa i patologijskih razlika koje naznačuju druge, još dublje. Stvarnost potiskuje neutemeljene ideologijske proglose koji sve to nieću. Ona razodkriva sve nedorečenosti ideologijskog i religioznog antirasizma. Propisane mjere se možda još ne mogu kvalificirati kao rasna higijena, ali one prouzročuju njezin praktični povratak, koji će zasigurno ostati i biti sve izrazitiji.

Dvadesetih godina prošlog stoljeća, predstavnici Židova nastanjenih u Njemačkoj zahtievali su od njemačke vlade dosljednu politiku rasne higijene kako bi se spriječilo miešanje zapadnih i iztočnih Židova. Zapadni Židovi su Sefardi koji potječu iz Sjeverne Afrike i obćenito su slični Arapima, iztočni, aškenazijski Židovi koji potječu iz Turske i Rusije, slični su Sirijcima i Armencima, često obolievaju od bolesti Tay-Sachs koja se prenosi iz naraštaja u naraštaj genskim defektom kromosoma 15 koji ne kodira encim Hex-A. Pisac i židovski ministar Walther Rathenau najavio je zahtjev zapadnih Židova kada je o Aškenazima u djelu *Höre Israel*²⁴ napisao: *Začudno viđenje! Usred njemačkoga života neko posebno pleme tuđe rase, smiešno obučeno u rabljenjem izlizana oblačila, uzrujana ponašanja koje odaje uzavrelu krv. Azijatska horda na piesku tržnice u Brandenburgju.* Walther Rathenau bijaše pristaša djelomične židovske asimilacije. On nije vjerovao u mogućnost asimilacije iztočnih, za razliku od zapadnih Židova, i od nje se branio. Vladimir Jabotinsky²³ je bio cionist. U njegovim očima bilo je nemoguće da se neki čovjek može asimilirati u narodu različitom od njegova, što je predstavljalo podpuni odbačaj Rathenauova djelomičnog pristanka uz asimilaciju. Da bi se mogao asimilirati, trebao bi promieniti cijelo svoje tijelo, morao bi rasno postati tijelom nekog drugog čovjeka.

1970 godine primienjena je prva prenatalna pretraga (DPN) kako bi se ušlo u trag bolesti Tay-Sax u židovskom pučanstvu Sjedinjenih Država. Nakon Drugog svjetskog rata, ideolozi oronulosti ocrnjivali i kriminalizirali su eugeničke postupke radi njihova sprječavanja, ali su se ovi ponovno pojavili s modernim tehnikama prenatalne kontrole i skrbi oko rađanja. Radi se u prvom redu o otkrivanju genetskih bolesti u heterozigota kod autosomalnih recesivnih bolesti

kako bi se nakon toga tim parovima koji ih nose, prije rođenja prvoga djeteta savjetovala pretraga DPN. Obično je iz toga proizlazio selektivni pobačaj (AS). Shvaćajući značenje tog postupka rasne higijene za zdravlje židovskoga puka, vjerski uglednici zajednice dali su svoj pristanak. To nije bio slučaj glede otkrivanja srpaste anemije crnačkog pučanstva, koje je obćenito na vlastitu štetu zadojeno s jedne strane absurdnim predrasudama, a s druge velikim dielom podložno antieugeničkoj, što će reći antirasističkoj ideologiji.

Povratak rasne higijene koja se primjenju nad rasom obilježenoj skupini, drugi je stvarni dokaz obstojnosti vrlo diferenciranih čovječjih tipova koji se mogu nazvati rasama. to ponovno činjenicama potvrđuje To diferencijalna rasna patologija ponovno potvrđuje činjenicama. Takav povratak istine dovodi u pitanje ograničeno i zainteresirano niekanje antirasizma, antirasizma koji ostaje pri svojim nesuvislim poreknućima.

Sociološkijske studije provedene na pučanstvu velikih zemljopisnih područja novoga svijeta pokazuju važnost rasnih obilježja pojedinaca glede njihova ponašanja. Obćenito se useljenici okupljaju u ovisnosti o rasnim i etničkim sklonostima i njihove aktivnosti se drže posebnih područja, sličnih onima u zemlji njihova podrijetla. Tako je u Americi XVIII. stoljeća bilo moguće govoriti njemački od Pensilvanije do Georgije. Njemci su čuvali svoj jezik i svoju kulturu u socialno zatvorenim enklavama, naseljenih stotinama milja uzduž Cumberlandске nizine, Shenandoaha i Piemonta u Karolini. U njihovoj blizini su se nalazili keltski Škoti i Irci. Među dvjema skupinama bilo je malo društvenog miešanja ili miešanih brakova. Ovi zadnji su bili graničari i borili su se s Indijancima. *Svadljivci i velike pijanice, radili su povremeno, stalno se premjestajući, kako bi pomicali granične predstraže. Njihovi potomci postadoše kronično siromašni Hillbilli-ji (koze na obroncima). Njemci su nasuprot tomu napredovali za petama Škota-Iraca, odkupljujući njihovu zemlju, i neprestanim radom od njih načinili primjerne farme u cijeloj Americi*²⁶.

Industrijske i trgovačke djelatnosti bijahu razprostranjenije u njemačkih doseljenika kasnog XIX. stoljeća, vrlo vještih u obrtničtvu, nego među doseljenicima drugog podrijetla. Dali su važne priloge gospodarskom i kulturnom životu. Razvili su izradbu glasovira, optičkih sprava, visećih mostova, metalnih kablova, radiona kamenotiska, automobilskih tvrdki i brojnih drugih predmeta.

Talijani se okupljaju u gradovima poput New York Citya i Philadelphie i Chicaga baveći se ne tako dobro plaćenim, napornim i onečišćujućim zanimanjima. Talijani Sjeverne Italije odbijali su svaki dodir s onima iz Južne,

jer se ti od njih rasno razlikuju, a pogotovo oni dobro kvalificirani koji su mienjali mjesto boravka kada su se ti nastanjivali u njihovoj četvrti.

Židovi podrijetlom iz istočne Europe koncentrirali su se u New Yorku. Njihova najveća koncentracija bila je u Lower East Sideu Manhattana. Pola milijuna Židova nagomilalo se na površini od četiriju četvornih kilometara. Ulice, u kojima je gužva bila neprestana i smrdež zagušljiv, bile su zakrčene kolima na ručni pogon, na kojima su se prevozile tkanine i oblačila. Radnici u konfekcijskim radionama bili su Aškenazi podrijetlom iz istočne Njemačke, a poduzetnici Sefardi iz zapadne Njemačke. Industrija oblačila bila je u njihovim rukama. U New Yorku su Židovi, koji su sastavljali četvrtinu stanovništva, nakon više naobrazbe bili zastupljeni s 55% liečnika, 64% zubara i 65% pravnika²⁷.

Ta dragovoljna segregacija različitih rasnih skupina opetovala se u Južnoj Americi uz neke razlike među Kinezima, Njemcima, Talijanima i Crncima.

Ona se svagdje opetuje i u naše doba unatoč silnim pritiscima sredstava informacije-dezinformacije kojima se utječe na pučanstvo. Glede rase ništa ne može spriječiti da se slično pridruži sličnom zbog dubokog osjećaja pripadnosti jednoj istoj zajednici. Sudska zastrašivanja i prisile na rasnu izmješanosť, provođene od najranije mladosti, ne mogu radikalno promieniti običaje i pravila ponašanja različitih rasnih skupina, s izuzećem maloumnih koji jedva misle i vjeruju kako dokazuju svoju inteligenciju servilno i glupo se prilagođujući govoru koji zagovara rasno križanje. Zbiljska različitost ljudskih rasa u brojnim aspektima konkretno opvrgava antirasističku retoriku niekanja njezine obstojnosti, retoriku koja je osebujna ideologiji onog jednakog i istog. Ona obvezuje samog antirasista, koji polazi od ideologijskog postulata nepostojanja rasa, da takvu retoriku u međuvremenu napusti, jer ih boja kože ili oćiju, oblik nosa ili kose u promatranih osoba uvijek vraćaju u stvarnost.

Izabrana orientacija na sveučilištnim studijama pokazuje jasne razlike u odgovarajućim sposobnostima studenata. Te su razlike u najvećem broju slučajeva genetski determinirane. One odaju raznolike duševne karakteristike na rasnoj osnovi. Na univerzitetima u Malajziji, izvješćuje Thomas Sowell²⁸, kod jednakog broja kinezkih i malajskih studenata, prvi su osam puta brojniji od drugih u teškim disciplinama kao što su znanosti i petnaest puta brojniji u inženjerskim strukama. Hispanici se u Sjedinjenim Državama zanimaju za doktorate iz poviesti dva puta češće od Azijata, a ovi su sedam puta brojniji u posjedovanju doktorata u matematici i deset puta u kemiji. Uvijek u Sjedinjenim Državama, doktorati iz poviesti su kod Crnaca tri puta brojniji nego kod Azijata, ali su zadnji šest puta češće nositelji doktorata iz matematike i zamalo devet puta iz kemije. Najveći dio diploma doktorata koje postižu amerikanski Crnci su one iz pedagogije, grane koja je notorno manje zahtjevna²⁹. U istoj disciplini se nalaze doktorati dodieljeni Ameroindijancima, ali 1980 nijedan od njih nije

imao doktorsku titulu matematike i fizike. Azijati nadmašuju Crnce Hispanike Malajce i Ameroindijance. Različitost ustanovljena u strukovnim usmjerbama studenata različitih rasa nisu u nikavom odnošaju s novčanim prihodima roditelja, nego su očito velikim dielom određene sposobnostima koja se duguju rasnom podrijetlu.

Nakon studija orientacije ostaju iste. Obćenito se mora priznati da u cjelini Crnce ne privlače znanosti i tehnike, za razliku od pripadnika žute rase. Aimé Césaire ih u svojem djelu *Bilježnica povratka u rodnu zemlju* opisuje kao one koji nikad ništa nisu izumili, ničim ovladali, ništa iztražili, a čijoj crnačkosti ne pripada ni toranj ni katedrala. Židovi, kao što naglašuju brojni židovski auktori, orientiraju se prije svega prema bankarskim i trgovačkim djelatnostima.

Rezultati izprava koje potvrđuju pravo izumitelja u različitim zemljama Europske unije pokazuju razlike znanstvene i tehničke razine. Primjerice klasifikacija od 1999 ide od Njemačke s 493, Švedske s 478, Finske s 455 do Španjolske s 43, Grčke s 15 i Portugala sa 6. Te brojke nisu proporcionalne brojnosti pučanstva, budući da je Luksenburg s 370 na četvrtom položaju, ali, ako odgovaraju stvarnim inovacijama, što su prihvaćene provjerom, nepobitno pokazuju različite razine inventivne sposobnosti. Uostalom, na tom području se zemlje južne Europe opasno približavaju crnom pučanstvu Afrike. Odnoseći se na *Observatoire des Sciences et des Techniques* (OST)[Promatralište Znanosti i Tehnika] udjel srednjeg godišnjeg postotka za europsku diplomu je oko 43% za Njemačku, 18% za Francuzku i 14% za Veliku Britaniju.

Različite orientacije pokazuju se također u evoluciji različitih tipova ljudi. Ona se i dalje nastavlja. Različitost postoji, ona je to izrazitija što više vremena prolazi, ona se ne smanjuje da bi prestala i nestala u obćoj homogenosti neevolucijske statičnosti. Naprotiv, na čovječjoj razini, evolucija se čak snažno ubrzala tijekom zadnjih deset tisuća godina. Henry Harpending³⁰, antropolog na sveučilistu Utah u Salt Lake Cityu, Greg Cochran, pridruženi profesor antropologije na istom sveučilistu, John Hawks, iztraživač na sveučilištu Wisconsin u Madisonu i njihova skupina iztraživača koji su to ustanovili, navode da ljudske rase evoluiraju različitim ritmovima udaljujući se jedne od drugih genetski, fizički i fiziologijski (*Human races are evolving away from each other*). Iz te disperzivne evolucije ne proizlazi neko jednolično jedincato čovječanstvo. Nije posriedi obće konvergentno evolucijsko kretanje koje nerazlučivo stapa sve rase u jednu, nego divergentna evolucija koja sve više diferencira i ciepa čovječanstvo. Ljudi različitih kontinenata sve se više međusobno razlikuju. Čovječji geni snažno evoluiraju u Europi, Aziji i Africi, ali su zamalo svi osebujni za kontinent iz kojega potječu. Mutacija koja pogađa 8% Afrikanaca i zamalo nije nazočna u europskom pučanstvu tiče se ozbiljnosti

kriza močvarne groznice. Razlike među pučanstvom tiču se primjerice gena koji sudjeluju u nepodnošenju laktoze u Azijata i faktora genetskog otpora malariji ili srpastoj anemiji u Crnaca. Oko 7% čovječjih gena, njih 1800, modificirali su se tijekom nedavne evolucije, od kojih četiri petine imaju specifično rasnu dimenziju a samo jedna petina pogađa cjelokupnost ljudi³¹. Brojni su primjeri diferencijalne evolucije; oni to još više postaju ovisno o novim studijama i rasantnim iztraživanjima koji donose nove rezultate. Za usporedbu, niečuća retorika glede rase koju je antirasizam razvio, pokazuje se površnom i ništetnom. Zaslužuje li ona uobće da se njome bavimo?

Za podporu ideologa koji zastupaju nepostojanje rasa, genetičari su nakon prvog sekvenciranja genoma objavili kako su svi stanovnici svjetlice obskrbljeni identičnim genomom i da možebitne genomske razlike nisu vezane za etničku, što će reći rasnu pripadnost. Ne bi se dakle moglo razlikovati genom nekog Škota od genoma čovjeka iz Nigera, niti ustanoviti etničko podrijetlo nekoga analizom njegova genoma. Ta genomska dogma u svojoj prvoj sročitbi bila je na taj način podpuno sukladna antirasističkoj dogmi. Ali nezgoda je u tomu što prvotno sekvenciranje nije provedeno na genomu pojedinaca doista različitih rasa, nego samo na jednom genomu koji je bio onaj američanskog začetnika toga postupka. Prema tomu nije se moglo ustanoviti nikakva genetska razlika u korištenom genomu. Laž je u osnovi svake antirasističke obrazlozbe.

U svakom slučaju, nisu geni, čija je uloga zasigurno ograničena iako je nužna u izgradnji organizma, činbenici mišljenja i djelovanja, nego u potpunosti razvijeni i funkcionalno djelatni odgovarajući organi. Na njima se mogu u određenom obsegu ustanoviti svakovrstne razlike koji jednu rasu razlikuju od druge, a ne na neznatnom dielu materije nedovršena razvitka. Jer bi inače neki antirasistički iztraživač, su nakani da među rasama ne ustanovi nikakvu razliku, posegnuo za tim najmanjim sastojcima organizma.

Poglavlje 4

SMISAO ANTIRASIZMA

Kako bismo proniknuli antirasizam, nužno je najprije razmotriti činjenice, zatim iz njih izvući zaključke koji iz njih redovno proizlaze. Onda ustanovljujemo kako meta ideologijskog antirasizma nije čovječiji svijet u svojoj cjelovitosti. Nego samo njegov najsvjetliji dio, dok se ostali njegovi dijelovi donekle ostavljaju na miru. *The white race is the cancer of human history*, odlučno tvrdi židoamerička novinarka Susan Sonntag³². Svjetla rasa bila bi u pravom smislu rieči maligni tumor koji uništava zdrava tkiva čovječanstva, dočim je ona sam vršak napredka na raznolikim područjima, posebice u medicini, dok ju tamnije rase čak ne uspijevaju u potpunosti ni oponašati. To je nepobitno rasistička optužba koja, prevrćući stvarnost, predstavlja više od huškanja. Ona zapravo označuje rasu proti kojoj se treba boriti, kao proti raku, dakle radikalno, što nedvosmisleno predstavlja poziv na njezinu potpunu eksterminaciju.

Antirasizam gospodarske vrste u prvom redu cilja na pravnu jednakost s izvornim građanima kako bi bez prepreka mogao trgovati na nacionalnoj razini, zatim na ukinuće trgovačkih i državnih granica kako bi na svjetskoj razini mogao slobodno trgovati i umnoživati svoje trgovačke dobiti. S njime je *έθνος* uzmaknuo pred *πλοῦτος*-om, to jest pred novcem, budući da je novčana špekulacija glede bogaćenja najunosnija djelatnost.

Ideologijski (politički, svjetovni ili religiozni) antirasizam, uveden u duhove kao absolutni moral, uzporedno je pojačanje gospodarskom antirasizmu koji ga na neki način prati. Gospodarski i politički antirasizam ujedinjaju se u svojemu skrajnjem cilju, ali se jedan od drugog razlikuju, a da ta razlika ne postaje oprjekom: obadva teže univerzaliziranom i egaliziranom svijetu, to jest svijetu bez administrativnih i trgovinskih granica za prvog, bez granica krvi i rase za drugog. Ali za jednog je pravna jednakost sredstvo za postizanje svojih ciljeva osobnog bogaćenje, za drugog je uništenje rasnih posebnosti skrajnje stanje koje, nakon brisanja etnobiologijskih razlika, to jest sposobnosti, istodobno treba zadovoljiti njegovu tlapnju o istosti i omogućiti osvajanje ideologijsko-političko-kulturne moći, zapravo svekolike vlasti, i osigurati njegovu prevlast.

Privatne ili vladine antirasističke organizacije ne žele znati i ne upleću kada se inorodni pojedinci ili skupine razulare u ocrnjujućem govoru i mržnji ili u optužbenom kričanju i pozivima na krvoproliće bjelačkog pučanstva³³. Obćenito glede tog pitanja, izim riedkih licemjernih izraza žaljenja, pomiešanih s

polovičnim izprikama, vlada zamalo obća šutnja kada se pokrene lov na Bielce. Ne javlja se nikakav energičan prosvjed, nikakva se izkrena srčba antirasizma ne očituje kako bi se taj osudio ili zaustavio. Lov na Bielce u Europi ili u Africi je praktično slobodan ili čak ohrabrivani. Kad prosvjednici velikim koracima simo tamo premjeruju šetališta uz povike: *Svakom njegov Bielac*, nijedan političar koji uobičajeno pozira kao antirasist se iskreno ne buni. Svi šute i skrivaju se po mišjim rupama. Za uzvrat, kada neki političar izgovori rieči koje se uobičajeno smatraju bezazlenim, o onima koji zauzimlju naš teritorij i unakazuju naše gradove, smjesta se te prosuđuju i osuđuju kao najopasnije, a proti tom političaru sa svih strana pljušte optužbe za rasizam. Kada u Južnoj Africi neki južnoafrički crnac umori bielog gospodara koji na političkoj razini brani svoju bursku braću, tisak koji se nazivlje demokatskim ga smjesta opravdava. Sustavno u ofenzivnom položaju prema Bielcima, a u defenzivnom za sve druge, taj tisak prikazuje slučaj neznatnim, očito posve suprotno nego kod rasističkog zločina.

Antirasistička ideologija se ne usmjeruje izravno, proti žutoj, smeđoj i crnoj rasi, nego proti najbjelačkim narodima Sjevera koji su još kod sebe na brojnim područjima u dominantnom položaju. Kada netko ustaje proti rastućoj nazočnosti Azijata i Afrikanaca u našim područjima i u nekim četvrtima naših gradova, antirasistički agitatori ga obtužuju za rasizam. Oni svoje povike usmjeruju proti izvornom pučanstvu umjesto da ga brane, dok su milijuni Azijata i Afrikanaca spremni i čak se počinju, s biesom u srcu, obrušivati na najsvjetlije narode na svijetu. Očito je da antirasizam antirasista nije drugo nego protu-bjelački rasizam. To je najbezočniji, najotrovniji, najgrdniji rasizam koji može postojati, jer se izdaje za ono što nije, prikrivajući svojim zaglušnim, ali uvijek lažnim riečima svoje istinske nakane. To je koprena koja krije skrajnji rasizam. Antirasizam je *burka* protubjelačkog rasizma. Kobna djela što ih počinja, ipak ga odaju. Kadikad se taj protubjelački rasizam čak ne skriva. On se naprotiv iztiče usred biela dana, u punom svjetlu, bez ikakva ustručavanja. Neki pisac može tako propoviedati žestoki antirasizam i istodobno pun mržnje govoriti proti plavokosim ženama plavih očiju³⁴. Antirasizam je samo prievara čiji je cilj zapravo uništenje bjelačkoga svijeta pomoću psihologijskog slabljenja i prevrnuća njegova duha.

Istinoubojička i narodoiztrjebljivačka ideologija pustoši na najvišoj razini zapadnih nacija gdje su sukladni zakoni i prisilne mjere pripremile njezin dolazak i gdje danas politički čelnici otvoreno ohrabruju posvemašnju bastardizaciju pučanstva kojim upravljaju, kao obvezu koja će, ako individualna volja ne bude funkcionirala kako si oni to zamišljaju, zahtievati prisilne metode³⁵. Kako bi došli do podpune ostvarbe takvoga nauma, najprvo treba mladežnike otuđiti njihovim predcima i izkorieniti ih iz njihove poviesti i prošlosti, izčupati ih iz svih naravnih pripadnosti, prestati ih poučavati, na primjer da su njihovi predci Gali, Normani, Burgundi, Franci, ...ili da je

Hermann Heruščanin junak germanske poviesti. Jednom lišeni svijesti svojih etno-biologijskih koriena, bez istinskog poviestnog oslonca koji ih povezuje s pradavnom prošlosti, oni su se psihologijski sveli na bića bez čvrste točke, bez identiteta, bez uporišta, osuđeni na sve oblike bludnje, premjestivi sukladno željama za profitom i trgovačkim nakanama onih koji s njima gospodare.

Glede svijesti o crnačkosti Aiméa Césairea i Léopolda Sengora, Sarte je govorio kako je to antirasistički rasizam. Može li se obratno reći da je sudobni ideologijski antirasizam rasistički antirasizam? Je li to moguće? Zar bi bilo absurdno tako ga prikazati? Taj izričaj koji ujedinjuje tezu i antitezu i ne zna za nikakvu sintezu, može li on u potpunosti i izpravno izraziti stvarnost?

Prvo, prema jednoj antirasističkoj definiciji, rasizam je potvrdba ili priznanje obstojnosti rasa i njihovih različitih sposobnosti (rasizam 1). On je također, uvijek po definiciji onog što se prikazuje kao antirasizam, ponašanje koje se smatra diskriminirajućim prema nekom pojedincu ili skupini druge rase (rasizam 2).

Drugo, antirasizam je poreknuće stvarnosti rase, koji je prema tomu antirasizam poreknuća (antirasizam 1). Antirasizam je također obtuživanje diskriminirajućeg rasizma, dakle neizravna potvrdba obstojnosti rasa pored njihova poreknuća (antirasizam 2). Antirasizam je još diskriminacija, pohvalno nazvana pozitivnom, kada je na štetu izvornog bjelačkog poćanstva (antirasizam 3). Antirasizam u svojim oblicima 2 i 3 sam je sebi protuslovan prigovorom i pohvalom rasne diskriminacije u smislu što s tim prigovorom i pohvalom potvrđuje obstojnost rasa koje početno poriče. Antirasizam je dakle istodobno rasistički po svojoj definiciji rasizma i rasistički prihvaćanjem diskriminacije izvornih bjelačkih stanovnika.

Čini se da izričaji antirasistički rasizam i rasistički antirasizam prave zbrku tvrdeći *a contrario* obstojnost rasa pridjevima antirasistički i rasistički. Oni na neki način uklanjaju antirasizam. Da bude jasno, bilo bi dostatno jednostavno reći: rasizam. Takva pojednostavljena sročitba uklonila bi antirasističko licemjerje. Da budemo precizni, trebali bismo reći: rasizam, ako je taj nekoj rasi u korist i još jednom: rasizam, budući da je t na štetu drugih, drugčije rećeno, proglašeni antirasizam je uvijek rasistički.

Sudobni antirasizam je u svojem ideologijskom aspektu najprvo antirasistički jer riećima, suprotno svakoj oćitosti, nieće obstojnost ljudskih rasa, zatim jer kani meću njima ukinuti razlike, što je istovriedno protuslovnoj potvrdbi njihove obstojnosti, na kraju jer, pustim rasnim križanjem koje hvali i brani, u praksi nastoji etnobiologijski uništiti domaće pućanstvo koje ne može neprotuslovno

točno odrediti. U toj dvostrukoj oprjeci on je prividno antirasistički i rasistički, budući da je u samom svojem temelju jednostavno rasistički, a da se takvim ne izjašnjava. Doista, on prikriva svoj duboki rasizam brbljavim i bučnim antirasizmom koji je samo privid čestitosti na podlozi nepoštenja. Rječnik *Petit Robert* definira nepoštenje kao podlost.

Budući da je istodobno antirasistički kada se radi o bjelačkoj prevlasti nad nebielcima, on je snažno rasistički kada se radi o nebjelačkom držanju prema Bielcima i kada svoju ogorčenost izkaljuje ograničujući se samo na bijelu rasu. Ne poziva ozbiljno na odgovornost neku drugu rasu koja tako, po njemu, uživa neku vrstu imuniteta glede kritike svojeg ponašanja. On ju stavlja iznad drugih rasa, u diskriminaciji koja se sama po sebi može nazvati pozitivnom. Budući da je rasizam Cesairea i Senghora rasizam samopotvrdbе kojega se može okvalificirati umjerenim, obranbenim, legitimnim, rasizam antirasizma je okrutan, mrzeći, agresivan, prepreden, zatornički. U nekim trenutcima, umjesto da bude prepreden, on je nasilan. U drugim, već prema okolnostima, on kombinira prepredenost i nasilje. Antirasizam nije defenzivno, nego ofenzivno oružje koje za cilj ima iskorišćivanje svoje žrtve i njezinu etnobiologijsku degradaciju. On je dakle rasistički, pripada nekom rasizmu priezira, mržnje i zatora pustim rasnim križanjem.

Napokon, antirasizam jednog, kao neizrečeno davanje prednosti sebi u odnošaju na drugog, jest rasizam proti drugom i prema drugom, a rasizam kao samopotvrdba je u očima drugog neizbježno rasizam prema drugom kao njegovo niekanje ili kao redukcija njegove vlastite potvrdbе. Kao što nieče drugog poreknućem rase i niekanjem drugog, antirasizam je istodobno i ponajprije rasizam. Budući da je takav prije nego što se oglasi, on je svoja oprjeka time što jest i kroz ono što jest. Rasizam mu čak predhodi, on je prvi, ne kao tuđi izvanjski uzrok, nego iznutra kao njegov vlastiti uzrok. Rasizam je njegova vlastita unutrašnja stvarnost. On je na neki način njegova bit koja određuje njegov način bitka. Kod antirasista se rasizam i antirasizam ne odvajaju i ne odjeljuju. Oni se svojom razlikom i oprjekom podržavaju, tvoreći nerazdvojno jedinstvo, u kojem je antirasizam koprena koja riečima prikriva najpogibelniji, najradikalniji, najpakostniji rasizam na svijetu.

Antirasizam je rasistički. To je ambivalentan pojam koji se može činiti protuslovnim. Uključujući svoju oprjeku, izgleda da antirasizam samom sebi protuslovi. Ali on si ne protuslovi u smislu u kojem je rasistički za sebe i proti drugomu i antirasistički proti drugomu za sebe. Rasizam antirasista predstavlja očitost. On je činjenica prikrivena priedarom iza fasadnog antirasizma, koju međutim njegove rieči i djela neprestance odaju. Njegova politička stajališta i njegove obtužbe su diktirane u funkciji nekog konstitutivnog rasizma koji je stoga znatno više nakanit nego reaktivan.

Kao izričaj, antirasizam ima prednost što se neopravdano može primieniti na svakog i na bilo što; to sprječava svaki razgovor i trenutačno ga onemogućuje. Svaki razgovor s antirasizmom je izim toga nekoristan. Ideologija, izgrađena na krivotvorbi činjenica i kao sustavna i trajna laž, ne može rezultirati nikakvom istinom i nikakvim sporazumom. Ona ostaje vezana za svoje intelektualne prievare. Antirasizam nije ideologija za prihvaćanje, nego je bojovna ideja i praksa.

Antirasizam je rasistički u svojem duhu. On je takav i u svojem ponašanju, što će reći činjenično, u materialnom smislu. Antirasizam je sredstvo prikrivanja stvarnosti i manipulacija Bielaca proti njima samima, čije vrijednosti sebeštovanja radikalno kriminalizira. Prevrnutim vrijednostima pokušava ih savesti na ono što je Giorgio Guzzoni imenovao zombijima svih razina inteligencije i neinteligencije. On ih klasificira na zombizirane-učitelje koji iz zaleđa upravljaju skupom zombija, na zombizirane državne sluge i na zombizirane robove niže razine. Nakon zombiziranja, u svojem zamahu, prihvaćenim, divljačkim, samoubojičkim rasnim križanjem, nekom vrstom induciranoj konačnog rješenja polagano izvršenog nad samim sobom, antirasizam ih vuče prema uništenju vlastite rase.

Iz kojih razloga netko može biti i potvrđivati se kao antirasist? Očito ih ima više, ali je dostatno zapamtiti one najbitnije. Netko se hoće i nazivlje antirasistom jer, neopravdano ili opravdano se prepoznajući u određenom smislu nižim prema nekoj drugoj rasi i ne želeći ostati u toj neugodnoj situaciji inferiornosti, iz mržnje, nemoći, hinbe i volje za manipulacijom bira verbalno sučeljivanje poričući rasu: ono što me smeta i nadvisuje, to ne smije postojati. Takvim poreknućem obstojnosti, koje prevrće stvarnost i vrijednosti, započinje subjektivna valorizacija sebe sama koja uzporedno obezvrjeđuje onog koji stoji iznad, ili obratno devalorizacija drugoga osigurava vlastitu valorizaciju. Ili pak zato jer je duhovno izopačen univerzalističkim, religioznim i ideologijskim mišljenjem koje, kao neprijateljsko prirodnoj stvarnosti, svima bez razlike propovijeda jednakost-istost svih rasa, kako bi omalovažilo one koje ne cieni. Na razini rezultata, to odredbeno pravilo znači precjenjivati druge, a posebice samoga sebe. Ili je pak netko površno, na riečima antirasist, zbog trgovačke potrebe da si na lak način osigura što je moguće veće profite ili zbog svoje parazitske naravi kako bi zagospodario skupinom na kojoj parazitira.

Na najvišoj razini antirasizam je ideologija kao ratna varka da se dođe do te vlasti nad onima s kojima se najprvo kani manipulirati i nad njima vladati, zatim ih njihovim prihvaćanjem rasnog križanja dovesti do samoubojstva. Izpod te ideologije krije se življi i agresivniji rasizam od svih ostalih: takav koji se provodi zakrabuljen u antirasizam da se bolje prevare njegove žrtve, da se duhovnim prevrnućem pobiedi one koje se želi vidjeti kako sami sebe uništavaju.

Potekavši jednim dielom iz roda trgovaca i špekulanata, doseljenih s Blizkog Iztoka u Atenu, obći egalitarizam je izprvice bio politička doktrina korištena za opravdanje njihova zahtjeva za izonomijom (ισονομία), što će reći za jednakošću prava s grčkim građanima. Tu ideologiju je u 3. stoljeću preuzeo Ulpian, samovoljno uztvrdivši jednakost svih ljudi, zatim su ju preuzele iduće političke doktrine sve do naših dana. Globalizacijski gospodarski liberalizam je zadnji i najpodpuniji izražaj te ideologije. Za opravdanje ima maloumnu *Deklaraciju o pravima čovjeka*, neku nižu vrstu posvjetovljenog kršćanstva. Za nju se ljudi rađaju slobodni i jednakih prava, što je posve formalna tvrdnja koja predstavlja čistu bezsmislicu jer mieša dvie oprječne stvari, pravno i naravno stanje: pravo koje se pripisuje društvenom, postnaturalnom poredku, dolazi nakon drugog koje pripada predsocijalnom naravnom poredku³⁶. Na toj egaitarističkoj osnovi *Deklaracije* jednako tako počiva gospodarski mondializam zamišljen od bankara, poslovnih ljudi i internacionalnih trgovaca.

Obći egalitarizam gospodarskog reda je racionalno učenje utemeljeno na računici trgovaca i novčara, s ciljem što veće moguće dobiti, učenje koje u liepom svjetlu prikazuju povećavanje tržišta bez preprjeka i sa što većim brojem klijenata-potrošača. To učenje smješta se s ove strane svakog osjećaja pripadnosti nekom posebnom έθνος-u i sućuti za gubitnike razorenih zajednica, a onkraj rasa i naroda. Učenje hladnoga gospodarskoga razuma i svođenja čovjeka na čistog potrošača, ono tvori jedan od dielova antirasističkog nauma.

Kao u antici, gdje su stoički teoretičari jednakosti-istosti često bili trgovci prije nego su o njoj teoretizirali³⁷, drugi dio obćeg egalitarističkog nauma smješta se na metafizičku, bilo religijsku bilo filozofijsku razinu.

Na metafizičko-religijskoj razini, arapsko-židovski Pavao preuzimlje luč obćeg stoičkog egalitarizma i skrajnji cilj ukinuća svake razlike među ljudima iz misteričnih religija koje su predstavljale povrjedu junačkih vriednosti politeizma. Obraćajući se Židovima i Grcima, on svojom negativnom retorikom javno iznosi na vidjelo svoje radikalno stajalište. Ono će na kraju postati uzorkom sudobnog antirasizma. Paulinsko geslo: *ne postoje ni Židovi ni Grci*, antirasizam će kopirati geslom: *ne postoje rase*. Lako za zapamtiti po svojoj dogmatskoj kratkoći, to će geslo u potpunosti odgovarati jednostavnim i lakovjernim duhovima, ma kakva bila razina njihove kulture ili nekulture, koji su lako podložni utjecaju kategoričkog oblika toga niekanja i presretni u uvjerenju kako su u posjedu priobćiva znanja koje smatraju pogodnim za opovrgnuće svakog drugog izbora.

Obća jednakost temelji se na pra-odtrcanom monoteističkom mitu o božanskom stvaranju na način da je Stvoritelj svih ljudi, prošlih, sadašnjih i budućih, stvorenih i stvorivih po istom uzorku kao i on sam, svih međusobno sličnih pameću i mudrošću (koje je Pavao kanio uništiti), ujedinjenih istošću duša po zajedničkom podrijetlu, jedincat i da (navodno) stvara sve ljude po svojoj vlastitoj slici i prilici. To je božansko jamstvo obće jednakosti. To je također, u svojem paulinskom obliku, posveta koja precjenjuje manje vrijedna bića. Pavao im je govorio kako će, umirući puni jala, uzkrsnuti ovjenčani slavom.

Obći egalitarizam će također biti po naravi filozofijski, očito proizlazeći iz dualističke teorije materije i duha. Kada antirasizam odbacuje svako jedinstvo materialnosti i duhovnosti, i prvoj čak poriče svaku važnost, on se pridružuje dualizmima nauka dezinkarnacije duha i govoru ocrnitbe stvari prema kojemu je ona izmetno, kužno i grubo blato. Na isti način on napušta prirodu kako bi se premjestio u netvarnost onog što zamišlja samostalnim i neovisnim, skrajnje prjezirajući ono biologijsko koje je međutim, uključivši ljuska bića, nuždan element svega živog i konstituirajuća bit svakog bića. On denaturira ono što je prirodno, ljude i rase, u prilog verbalnom proizvodu mašte koja neprestance bludi izvan prezrenoga tiela. Ali prjezirati tielo, što će reći to biologijsko, znači prjezirati ljudski život koji je od početka do kraja tjelesan. Samo mišljenje je tjelesno po prikladnim organima tiela koji ga proizvode. Podatci neurobiologije naznačuju da određena mozgovna područja korespondiraju s određenim oblicima spoznaje. Ta usporednost možda nije absolutna, ali ona ipak ukupno postoji između mozga i mišljenja, pa i onda kada određene lokalizacije služe za više funkcija i kada se uključuju u mreže koje se zapleću i razpleću radi kognitivnog zadatka koji treba izpuniti, iz čega proizlazi da se ne može razumno zanijekati svaka determinacijska sveza neuronalne stvari i mišljenja, kao što to antirasizam ideološki čini.

Osobno mišljenje se normalno pojavljuje nakon rođenja, ne prije, nikad prije, a podpuno nestaje nakon smrti. Temeljito biologijsko po onomu što ga proizvodi, ono omogućuje prjezirati tielo, kao što to čine oni koji ga smatraju drugorazrednim s obzirom na vlastito mišljenje. Ipak, mišljenje je posve nemoćno a da bi njime moglo ovladati, održati ga na životu ili se od njega odvojiti. Ono ostaje pod njegovim jakim utjecajem, što god netko rekao ili činio. Očito antirasizam nastoji ukloniti to biologijsko same ravnosti u prilog netvarnim, bezumnim verbalnim tlapnjama.

Što osupnjuje, to je djetinjasto antibiologističko polazište antirasizma. Dok je od rođenja do smrti cijeli život biologijski, antirasizam se gubi u tjelesni dualizam osebujan religijama zagrobnoga svijeta. Njegov ga antibiologizam izravno vodi potvrdbi neke duhovne naravi odvojene od tiela, od onoga što je Platon zadržao imenovao bremenom koje svatko nosi sa sobom. Logično je što se laički antirasizam, kako ponovno ne bi pao u teokreacionizam, mora obrušiti na

platonski mit o bezsmrtnoj duši koja se ne rađa i ne umire. Primjenjujući bajku o transmigraciji duše iz tiela u tielo, antibiologizam bi mogao dobiti kakvu-takvu dosljednost koja mu međutim ne bi pridala nikakvu vjerodostojnost.

Duh i tvar su neodvojivi. Oni tvore jedno jedino tielo koje se ne dieli i koje istodobno umire. Pojedinci, pogođeni primjerice neurodegenerativnim bolestima, urušuju se na duhovnoj kao i na tjelesnoj razini, jer je tielo nedjeljiva cjelina u kojoj jedno ne može bez drugoga.

Može se vjerovati kako je nerazumnost antirasizma proizvod agresivnog razmišljanja proti onima koji su mu na nišanu. Također se može vjerovati da za antirasizam postoji ideologijska nuždnost koja ga obvezuje na podcjenjivanje biologijske stvarnosti, kako bi one koje ima na nišanu spustio na razinu onih koje smatra unatraženijima, a posebice jer na biologijskoj stvarnosti počivaju sve razlike u sposobnostima. U svim slučajevima je posriedi podcjenjujuća manipulacija koja krivotvori stvarnost.

Antirasizam proizvodi iste štetne posljedice kao i paulinsko kršćanstvo i njegove metastaze, u smislu što također, na svoj način koji bi se mogao smatrati posvjetovljenim, propovieda absurдни dualizam tiela i duha i podpunu nadmoć drugog nad prvim, odbačenim kao neodlučujućim, nemoćnim, nižim, propadljivim. On cilja na istu metu kao i kršćanstvo, s istom nakanom razaranja i slabljenja.

Antirasizam nas na neki drugi način potiče i upućuje da pomislimo na filozofiju Platona koji i sam nije htio priznati naravnu stvarnost kvalificirajući ju kao laž i nestvarnost. Za njega neka viša regija, regija inteligibilnog, mjesto čistih ideja nedostižnih sjetilima i jedino stvarnih, lebdi nad regijom zamjetbenog koju je obezvrjeđivao i prjezirao. Fanatični neprijatelj Demokritove materialističke filozofije, obsjednut onim što je onkraj materije, njegova nesnošljivost prema nije imala granica: želio je vidjeti sve Demokritove spise kako gore u moru plamena. Svojim fabulirajućim idealizmom, svojim pojmovnim tlapnjama, svojim hiperuranijskim hipostazama, praznim mudrovanjima, prievarnim metaforama, Platon, čija je nemoćna alegorija špilje od čovjeka napravila neku vrstu kratkovidnog špiljskog stanovnika, filozofijski je pripremao religiozni paulinizam i naknadne ideologije koje na raznim razinama nieću zamjetbenoj stvarnosti ono što im ne odgovara. To je tako i kod antirasizma koji poriče mirisavu obstojnost konkretne množtvenosti rasa. Tu mirisavost žrtvuje on u prilog fikciji jednog, ujednoličenog, uravnjenog Čovječanstva, čije granice uzvodno i nizvodno nikad nisu točno određene. To Čovječanstvo postoji samo

kao abstrakcija, kaže židovski pisac David Gordon u svojim *Pismima iz Palestine*.

Odbačaj onog konkretnog praćen je prihvaćanjem celog niza fikcija izvan stvari, posve obezvretenih fikcija, biedno obezličeni, tvoreći neku univerzalnost što istodobno okuplja abstraktne pojedinačnosti i skupnosti bez krvi i koriena. Tjelesne rase, narodi, nacije nestaju za riečima koje, odbacujući ih sve kao fikcije, u potpunosti izjednačuju i de-singulariziraju raznolikost stvarnog. I jedne i druge kraljevski lebde nad svim živim, pojedinačnim i konkretnim oblicima i nieću im svu vriednost. Zamjenjuju ih, razrjeđujući ih, netvarne, totalno obezvremenjene ideje, lišene prostora i desingularizirane. Od Platona do filozofijsko-religioznog i političko-ideologijskog antirasizma, jedna je to linija mišljenja koja predsjeda razvitku govora, jedan i isti idealizam koji dieli stvarnost na dva suprotstavljena diela i u korist čistoj ideji koja pokušava da se odveć ne kompromitira pred tvarnom i živom stvarnosti, jedan je isti zloćudni tumor koji je dozrievao s paulinizmom, čije su se brojne metastaze, počevši od onog prvotnog žarista, razsule po celom Zapadu, uzporedno podpomognute glede onih neposlušnih, u različitim razdobljima i na različitim mjestima, što je istina, čestom primjenom verbalnih prijetnji, psihologijskih pritisaka ili fizičkog nasilja, što će reći kletvama, klevetama, masakrima i mučenjima, postupcima mačem i proždirućim ognjem.

Antirasizam se također hrani pomamnim Derridinim mišljenjem kada se okomljuje na sve što počiva na onom biologijskom: homogena zajednica, tradicionalna zapadna obitelj čiji članovi su biologijski srodnici, prirodno bratstvo koje je također krvna zajednica, sve su te tuđe abstraktnoj pojmovnosti koja vlada nad umjetnim konstrukcijama kao što je multirasno društvo, bračno povezivanje istospolnih partnera i druge sveze koje ne pripadaju naravnom poredku. Derridina volja za destrukcijom možda se jasnije izražava u njegovu napadaju na jedinstvo jezika, od čije se homogenosti užasava. Treba mu razbiti jedinstvo, razoriti mu snagu, razvaliti nacionalnu jednojezičnost da se uzpostavi višejezičnost, ne povezujući jednostavno rame uz rame više jezika, nego miešajući ih sve. Od dosljednosti nacionalnog jezika treba napraviti nedosljednost bezgranične izpremiešanosti, uz pomoć rasnog križanja koje će ga korienito izobličiti i učiniti neprepoznatljivim.

Deridovska odbojnost prema istorodnom jeziku isto se tako protivi svakoj zajednici na etnobiologijskom temelju. Pa i Europa, koju treba izgraditi, ne može biti homogena i istinski bjelačka Europa. Ona mora biti rasno izkrižana, proizvod višestrukog rasnog križanja pojedinaca svih boja, svih rasa, svakog podrijetla, svih kultura, svih nekultura. Domorodac se mora posve odreći vlastita tla, vlastite kulture, vlastite poviesti, samoga sebe, a u prilog inorodcu. Zapadni

sviet više ne smije biti sam svoj. Mora postati drugčijim. Mora biti naseljen gomilom križanaca i bastarda, čak i nakazama, jer nakaze su, po Derridi, neuredno razpoređeni oblici rasno izkrižanih raznorodnosti. U golemom uzgajalištu rasnog križanja u svrhu nestanka bjelačkosti, kako si ga on zamišlja, naravne bjelačke zajednice trebaju napokon nestati potopljene u zagasitu bujicu stotina milijuna imigranata svakog podrijetla, koje treba primiti. Deridovski naum je očito onaj o kojem sanjari antirasizam. On je za njega napravljen. To je program za njegovu djelatnost. Nije li to već danas i više od programa? Nije li to doista djelatnost u tieku koja za skrajnju svrhu ima radikalno etnobiologijsko uništenje zapadnoga svieta? Očito je, ako se pogleda pučanstvo gradova i naselja europskih zemalja i Sjeverne Amerike, kako je ta djelatnost itekako uznapredovala.

Eda bi mogao živjeti i održati se na životu, svaki organizam je usredotočen na sebe ostajući neizbježno u odnošaju s onim što konstituira njegov sviet. Htjeti ukloniti tu autocentričnost, znači htjeti da ona umre i nestane. Izim toga svaki organizam pod utjecajem antigena proizvodi antitijela jedino za sebe, a ne za drugoga. Bez te konstitutivne tjelesne autocentričnosti, uvjeta njegove obstojnosti, ne bi predstavljao živo sustavno jedinstvo, nego prah u razsapu. Ona mu naravno osigurava nutarnju pripadnost onomu što on jest.

Ona mu također na drugi način i na drugoj razini osigurava što on rađa, jer svaki roditelj posve normalno nalazi u rođenom biću svoja vlastita obilježja kao izpunjenje svojeg vlastitog bitka. To je ono što je umjesno rečeno s biologijskog motrišta: reprodukcija. Iz reprodukcije u reprodukciju, iz generativnog akta u generativni akt konstituira se rod i održava rasa predaka kao neprekidnost zamalo identičnog po zamalo identičnom. U nekom smislu, na određenoj razini, svaki organizam se reproducira sličnim sebi, kao da, pod genetskom ili nekom drugom odredbom, bez refleksije, bez misli, bez nauma, treba tiekom vremena obćuvati dobivena ili stećena obilježja, zadržati ih kao dragocjeno dobro i prenositi ih na one koje rađa.

Antirasizam ne zapostavlja uvijek i posve tjelesnost i životinjstvo tiela kada od najbjelačkijeg svieta, od onih koji ga konstituira, zahtieva da ne vode računa o njihovim razlikama i njihovim posebnostima, da se prepusti i žrtvuje drugim skupinama. Ti zadnji, bili oni žuti, smeđi ili crni, čisti ili miešani, mulati ili trićetvrt-križanci za njega su jednostavno od većeg interesa i znaćenja od onih koje ocrnjuje i nastoji i poniziti. On im daje prednost možda za neko vrieme, a drugi se trebaju posve riešiti svojega naravnoga životinjstva, odvajajući se od životinjskog carstva, da postanu *ljudski* u izopaćenom i izrođenom smislu, onako kako to antirasizam shvaća, što će reći da prestanu etnobiologijski biti oni sami, usredotoćeni na same sebe, skrbeći se za sebe, ponositi na sebe, odgovorni

za sebe, kako bi se nepromišljeno prepustili Drugom. Oni trebaju radikalno odkazati poslušnost svojoj tjelesnosti, tim proizvodnim uzrokom i mjestom razlika, posve ju napustiti, konačno se od nje odvojiti, prjezirati ju, osuđivati i odbacivati ju, što praktično znači tražiti njihovo samoubojstvo i prepuštanje mjesta onima koji ga žarko žele i koji su spremni uzeti ga.

Antirasizam se nadalje napreže diskvalificirati one kojima se suprotstavlja prikazujući ih takvima kakvi nisu. Žido-Arapin Pavao kadio je onima koje je narav manje obdarila kako bi one bolje obdarene spustio na najnižu razinu. Antirasizam provodi u djelo slično aksiologijsko prevrnuće. On prekomjerno kadi inorodcima i precjenjuje ih, pripisujući im vrstnoće i sposobnosti koje kod njih, u zemlji njihova podrijetla nisu očite, kako bi deklasirao domaće pučanstvo na način da uznemiri njegovu sviest, oduzme mu sigurnost i prisili ga na predaju. To je ono što se zbiva u republikanskim ksenokracijama, opasnim demoflorijama koje razaraju posebnosti nazivajući se pritom demokracijama. Apostol pogana rabio je oružje jednakosti prikazano kao pravda kako bi izazvao da pokleknu, a oružje nejednakosti prikazane kao nepravda kako bi ih okrivio na način da se pokore i prihvate uzdignuće drugih iznad njih samih. Apostoli Azijata i Afrikanca danas rabe moral sućuti kako bi oslabili i uspavali domaće stanovnike i oružje rasnog križanja – genocid uz pomoć gena, obtužujući australske Aboridžine koji se brane³⁷ – kako bi ih izrodili i etnobiologijski uništili.

Antirasizam je samo nov uvarak paulinskoga otrova za mentalno umrtvljivanje iste žrtve: najsvjetlijeg tipa čovjeka na svijetu. A taj još ne zna, ne može ili ne želi znati da je proti njemu zapodjenut podjarmljivački-zatornički rat, izprvice blago riečima vjerskih ili svjetovnih ideologija onog univerzalnog i jednakosti, zatim zamalo nečujno, masivnom i nekoristnom imigracijom sve egzotičnijeg pučanstva, poslije vjerojatno nasilno i krvavo radi dovršenja započetoga djela.

Cilj antirasizma je čovječanstvo bez raznolikosti, ujednačeno i bez rasa, iznad i prije svega lišeno danas još itekako dinamične svietle rase. Antirasizam vjeruje kako će to postignuti hvaleći obće križanje postojećih rasa, eda bi, raztvarajući genetski spomenutu rasu i degradirajući sposobnosti njezine spolne privlačnosti, postigao obću rasnu nerazlikovnost. Taj cilj je iluzoran, jer ta hvaljena metoda nije nikad stvorila novu homogenu i uniformnu ljudsku rasu s izvanrednim intelektualnim sposobnostima. Primjer Rehobothnih križanaca³⁸ to neporecivo pokazuje. Iz križanja njemačko-nizozemskih Nordijaca i Hotentota nije nakon 5 do 6 naraštaja proizišlo rasno ništa novo, nego samo križanci s intermedijarnim kaotičnim tjelesnim i duhovnim obilježjima između dviju rasa, naginjući u različitim stupnjevima, bilo prema njemačko-nizozemskom, bilo prema hotentotskom tipu, a da ih nikad ne dostignu. Kultura te skupine njemačko- ni-

zozemskih i hotentotskih rasnih križanaca slobodno se razvijala u relativno blizkim, ali odvojenim naseljima pod istim podnebljem. Ona je bila i više-manje između dviju kultura, ali nikad njima jednaka, nikad od njih viša. Potomci križanaca tih dviju skupina koji su živjeli u pokrajini Reheboth, u današnjoj Namibiji, nisu po Bielcima drugih naselja smatrani da pripadaju svietloj rasi, jer nisu bili Bielci, ali sami nisu htjeli da ih se kako pripadaju tamnoj rasi kako bi se približili bielcima koji ih nisu htjeli. Tako je rasno križanje koje je nastalo iz određenih okolnosti nije nipošto pojednostavilo situaciju. Umjesto dviju početnih rasnih skupina rezultirale su tri posebne i odvojene: prava crna skupina, prava biela skupina i križana skupina loše pobieljenih i loše odcrnjenih, lišena jedinstva i posve razdrta, ni od bielog ni od crnog složena mješavina, nehomogena i neharmonična ne-rasa. Očito se glede predmeta tog rasnog križanja može govoriti o nekoherentnoj, umjetno proizvedenoj, neprilagodivoj i nenaravno oblikovanoj bioraznolikosti. Po primjeru ovoga izkustva, neko obće rasno križanje uvišestručilo bi podjele i još dalje razkomadalo navodno čovječanstvo stvarajući dodatne nekoristne oprjeke. Divergentne evolucije iznovice bi diverzificirale ono što bi rezultiralo iz te obćeg mješavine. Antirasistički govor koji zagovara rasno križanje samo je neutemeljeno obsjenarsko naklapanje. On je smiešna, nezgrapna fizika, znanje imaginarnih rješenja koja ciljanom predmetu pripisuje sanjane osobine koje se nikad ne ostvaruju.

Više nema potrebe pitati se, je li slipeo međurasno križanje doista blagotvorno za dotične rase, kao što se gdjekad tvrdi. Konrad Lorenz, nobelovac iz fiziologije i medicine, istodobno doktor medicine i filozofije, bivši profesor komparativne psihologije, bivši direktor Max-Planck-Instituta za fiziologiju ponašanja, absolutno je oprječnoga mišljenja. Navodi ponašanje križanca koje u određenim slučajevima nije ono jednog ili drugog roditelja, niti je kombinacija njih dvaju, nego je očito ono predhodnih filogenetski doista primitivnih vrsta. Uobičajena intermediarnost je dakle često zamienjena čistom i čak anatomskom regresijom ponašanja. Antropolog Pierre-André Gloor⁴⁰, na sveučilistu u Lausanni, izrazio je bojazan da bi obće slipeo rasno križanje moglo prouzročiti iznovičnu pojavu arhajskih čovječjih oblika. Završilo bi se dakle u protuevolucijskom ili točnije u involucijskom, što će reći regresivnom procesu, kao kod eksperimentalne hibridizacije europskih rasa govedâ koja je proizvela tura, njihovog zajedničkog predka koji je nestao prije tri stoljeća. Ako je, kao što Jacques Monod⁴¹, dobitnik Nobelove nagrade za fiziologiju ili medicinu, piše u djelu *Le hazard et la nécessité*, borba za život na čovječjoj razini bila sklona širenju rasa bolje obdarenih inteligencijom, imaginacijom, voljom, ambicijom, onda se ne preporuča razrjeđivanje dragocjenih genoma nedopuštenim međurasnim vezama. Nasliepo rasno križati sve narode na svietu, kako bi se pokušalo izjednačiti sve ljudske rase i dovesti ih na najnižu razinu ili to činiti jednostavno iz prilagodbe nekoj bezsmislenoj političkoj ili religioznoj ideologiji,

to bilo bi više od ludila. Bio bi to zločinački, čin, zlokoban čin oprječan naravi, jer bi to značilo izložiti se riziku izazivanja obće regresije u smjeru arhajskih oblika koji su odavno prevladani. Mudro je naprotiv odlučno spriječiti takav postupak, barem ako ne postoji nakana da se uništi temelj svake izvrsnosti, kao što to želi antirasizam kao jedna od najštetnijih modernih ideoloških i političkih oblika paulinizma.

Antirasistički govor počiva na moralnoj priedvari u tom smislu što je utemeljen na aksiološkoj pretpostavci nulte vrijednosti, koji bez nkrike i razprave preuzimlje lažne vrijednosti zastarjelih, izdaleka pridošlih filozofijskih i religiozних misli. On ustanovljuje kako je najviše dobro, *vrhovno dobro*, radikalna jednakost-istost svih ljudskih bića u strukturnom jedinstvu, a da je zlo držati se izvan toga idealnog jedinstva. Odatle sledi da htjeti občuvati izvornost svoje osobnosti i svoje rasne pripadnosti, to jest svoju različitost, predstavlja radikalno i absolutno zlo. To najviše dobro i to radikalno zlo i za antirasizam tvore moralnu filozofiju koja se primjerice puno ne razlikuje od one Plotina iz Aleksandrije, novoplatonika, za koga je načelo zla bilo pripadati samom sebi i uzkratiti se onom Jednom. Ona se isto tako bitno ne razlikuje od eleuzinske religiozne misli s njezinim pojmom čovječanstva postavljenim onkraj razlika podrijetla i roda i sastavljenim od ljudi koji se odriču svoje vlastite individualnosti kako bi trenutačno mogli živjeti deseksualiziranu ujednoličenu drugost. Ta nemoguća tlapnja univerzalnog jedinstva bića samo je stara utvara blizkoistočne religiozne i filozofijske misli. Očito čisto imaginarno, to mišljenje proizvedeno radi priedvare, silno zavarava i u prvi mah poput opiuma umrtvljuje duhove. Ono je nama posve tuđe. Ono takvim treba ostati, treba ga držati na udaljenosti, i čak treba posve nestati ako želimo preživjeti. Možda je ono na početku i bilo proizvod političkog postupka mentalne manipulacije duhova, provedene u velikom obsegu od autoritarnih vlasti uz pomoć prikladne religije, razrađene kako bi odgovarala određenoj svrsi: podčiniti mišljenje nedostatno poslušnog, premalo pokornog, čak buntovnog pučanstva, ujediniti i ujednoliti njihovo anarhično ponašanje.

Filozofijski-religioznim moralom održanja i navodnog povratka u imaginarno Jedinstvo koje ne pripada naravnom poredku, nametnutim masivnim pritiskom svih ustanova i svim najmodernijim sredstvima informacije-dezinformacije, antirasizam se također napreže izopaciti i izmieniti redosled bjelačke svijesti da ona svoje ponašanje usmjeri u smislu antirasističke ideologije, tako da one koji se puste uhvatiti u tu stupicu dovede do toga da se rasno izkrižaju, dovedu do bastardizacije, što će reći da sami unište svoju povoljnu genetku kombinaciju,

što zapravo znači samouništenje. Antirasizam je silno izopačena ideologija. Ona je ideologija kaosa, nasliednom hinbenošću izgrađena od paulinizma na laži obće jednakosti-istosti i na navodnoj moralnoj obvezi, bez neoborivog aksiologijskog temelja, kako treba djelovati sukladno njegovu govoru. Antirasistička ideologija je oružje u celosti okrenuto proti Zapadu u njegovoj etnobiologijskoj stvarnosti. Za njegove se izumitelje radi o tome da podvrgnu zapadni duh i od Zapadnjaka naprave robove, vodeći ih pritom kao rasu samouništenju, što će reći njihovu konačnom završetku.

Prevrnuće zla u dobro i dobra u zlo u najvišem smislu cieni antirasista koji je kao predstavnik navodnih vrijednosti antirasizma uvjeren u absolutnu nadmoć nad svojim protivnicima, ali zaboravljajući svoj ideologijski egalitarizam. Zatim si dopušta obtuživati rasizam, postavljen kao absolutno zlo, to jest ozloglašivati one koji se ne podvrgavaju njegovoj ideologiji.

Doista, antirasizam protubjelačkih klika je ono najgore svih rasizama. On je prikrivajuća koprena kojom se zastire živa mržnja koju određene skupine pojedinaca osjećaju prema onima koji im se mogu oduprijeti i možda ih čak prevladati. Oni im smetaju u njihovoj nakani da stvore i održe socialnu strukturu koja pogoduje njima i njihovu naumu univerzalne dominacije. Ta se sučelitba međusobno tuđih skupina ubilježuje u *vječnu borbu rasa*⁷ koja je započela prije dvie tisuće godina i koja se odvijala uz više ili manje duža zatišja i zamahe do danas. Ona prieti završetkom u nasilju, u divljačkom nasilju bez ikakve milosti.

ZAKLJUČAK

Proti nama vodi se podmukli rat, gdjekad prikriven, gdjekad otvoren. Napadnuti smo istodobno iznutra i izvana. Napadani smo bez prestanka na svim razinama, na svim područjima, pod svim kutovima na višestruk način. Meta smo izopačenih ideologija koje vode u propast i žrtve religioznih mračnjačtvâ koja otvoreno podržava one koji na nas navaljuju.

U ovom ratu, kao i u svakom drugom, radi se o pokornosti i slobodi, o smrti ili životu. O ideji proti ideji. Volji proti volji. Sili proti sili. Jedan način gledanja ili htienja stvari i način djelovanja sukobljuje se s drugim načinom gledanja i htienja stvari i s načinom djelovanja u sučelitbi što je još donekle ograničena na obtužbe, na uvrjede i prepirke, preludij razmjene udaraca koji će jednog dana, pojačavajući se, možda postati skrajnje krvavim obračunima. Kakva god bila narav toga sukoba, njegov rezultat će odlučiti o sudbini jednih i drugih. Ono što je za nas u pitanju, to je obstojnost našeg vlastitog etnobiologijskoga bitka.

S jedne strane naum, volja i snaga razaranja, sile zlobe, sile smrti, nastoje etnobiologijski razoriti najbjelačkije narode ne svijetu koji su se tijekom vremena naravno oblikovali. Te snage su im prorekle propast, stoga što oni svojim vrlinama i sposobnostima mogu zapriečiti njihovu volju za nadmoćnošću i vlašću. Mješavinom srčbe i mržnje koja ne popušta, rabeći prievardu i laž, one se na njih okomljuju, eda bi uh doveli do toga da sami sebe unište. One se u prvo vrieme služe oružjem protuistine i klevetom kako bi psihologijski u njima izazvali osjećaj krivnje, oslabili i podvrgnuli ih. Ono što te snage konačno imaju u vidu, to je nepovratno rasno uništenje izvorno bjelačkoga svijeta Europe, Sjeverne Amerike, Australije i Južne Afrike samoubojičkom praksom nasumičnog rasnog križanja sa svih mogućih strana. Taj je podhvat otvoreno počeo sredinom zadnjeg stoljeća uzpostavom ideologijskih i sudbenih uvjeta za bastardiziranje njihovih zajednica⁴¹. Nakon oklievajućeg početka on se provodi i pojačava masivnim prihvatom i nakanitim nepovratnim usađivanjem egzotičnog stanovičtva na njihovu tlu. Nakon toga će, ako se to bude činilo nužnim, usliediti radikalnije mjere veće prisile, kako bi se dovršio poduzeti posao.

S druge strane stoje ideja, volja i snaga, sile obstojnosti, životne moći koje žele obraniti ono bitno svojega zajedničkoga bitka, tako kako se ovaj oblikovao tijekom minulih tisućljeća. One se bore proti struji i za obstanak. S opažajem smrtne pogibelji kojoj su izložene, u situaciji uzmaka, brane se smiono i odlučno, sigurne da su u posjedu istine, uvjerene da imaju pravo na odpor, odlučne uvijek braniti svoju etno-biologijsku cjelovitost. Odlučne su boriti se do skrajnje granice svoje energije. Ali u zbunjenom svijetu, zbog neprestanog bubnjanja promičbe koja ga razoružava, odvrćene od svojega podrijetla i svoje poviesti, sve se više prepuštaju, slabeći iz dana u dan i ne razplodujući se u dostatnom broju, one su na rubu ponora, u kritičnoj situaciji.

Drugi, kipeći od mržnje, nepopustljivo u navali, oboružani ludim moralom koji nas kani uništiti, ali koji, naprotiv, njih neopravdano precjenjuje, pozivlju se na pravdu koja predstavlja samo pozivanje na osvetu, iza zastave mita neke obće jednakosti-istosti koja ne postoji i ne može postojati.

Što će proizići iz sukoba kojemu danas nazočujemo. Iznovice sročeni i polovicom prošlog stoljeća u novim uvjetima zapodjenuti, ali star oko dvie tisuće godina ili više, tko će u njemu pobijediti? Tko će biti gubitnikom u tom ratu među rasama koji se, ako se ide do temelja problema, doista svodi na rat dviju poglavitih rasa različita ponašanja, rase lutanja, prekoračitelja granica koji ne imaju naravnih i dubokih uporišta i rase stalne nastanjenosti, proizvođača i ratara, između rase čiji je duh prievare okretan i pronalazački i rase čiji je duh čestitosti, uspoređen s prvim, označen tromim i ustaljenim. To se još ne može predvidjeti.

Na razini nauka, sudobni antirasizam kao niekanje obstojnosti rasa može se urušiti u dodiru sa stvarnošću ili s napredkom antropologijskih znanosti, čak i kada tlapnja jednog jednoobličnog čovječanstva i dalje traje u duhovima, u potpunosti izopačenima religijama i ideologijama onog univerzalnog. Zar ne izgleda da se ta ideologijska propast najavljuje? Antirasizam kao praksa, bio on državni ili privatan, može se samo *ad hoc* pozivati na ideologijske zakone i na provedbe sudbenih sankcija koje iz njih proizlaze, kako bi pokorili on koji brane svoje vlastito etnobiologijsko biće.

Ako slušamo same ideologe, čini se kako antirasistički protubjelački rasizam predhodi onomu što ti kod drugih imenuju rasizmom. Nisu li oni svojim bitno intelektualnim, funkcionalno-reaktivnim rasizmom / antirasizmom i neprestanim govorom koji taj proizvodi, u brojnim duhovima pojedinaca izazvali ono što određuju kao rasizam? To bi moglo biti tako, zato jer je rasizam drugih za antirasizam neka vrsta nuždnosti za fiksiranje urođene ili izgrađene mržnje njegovih predstavnika. Oni koje koje ti fanatici jednakosti smatraju da se ne će dati pokoriti njihovim podrivateljskim riečima i sliediti ih, neprijatelji su koje se svrstava kao rasiste.

Na činjeničnoj razini bi sam bjelački sviet mogao naći svoj slom i nestanak. Čini se kako je duševno toliko omlitavio da nada koja očekuje njegov oporavak nije neograničena. Žestoka promičba što zagovara rasno križanje, sa svojom trajnom moralnom ucjenom, nije stvorena da bi se stvari opet dovele u red. Izim toga, zbivajuća gospodarska mondializacija već za sobom povlači masivno naseljivanje egzotičnog pučanstva na tradicionalno bjelačkim područjima, promiskuitet koji može ubrzati obće rasno križanje.

Mondializacija može međutim biti uzrokom reakcije sve jačih odpora. Konkurencija za namještenje izvornog i inorodnog pučanstva trebat će se proširiti i dovesti do nasilnih sukoba, to više što se podpora mogućnosti

zaposlenja na najvišim položajima i povlastice i protuzakoniti privilegiji koje vlade, sklone egzotičnoj imigraciji, daju zakonitim ili nezakonitim imigrantima, ne može neograničeno prihvatiti od onih koji za to snose troškove. Ona samo izazivlje resantiman i stvara mržnju prema tuđincu, nadarbeniku neopravdanih povlastica, a vlasti koje se s time slažu, podpiruju međurasne oprjeke razbuktavajući na kraju stanje što postade eksplozivno.

Rasizam/antirasizam se već pesimistički žali što se naravni ili izazvani rasizam drugih, poput požara koji se ne uspieva ugasiti, širi unatoč svim vrstama napora kojima se to pokušava. Promičba i represija bile bi doista nesposobne učiniti da nestane. Ne samo što on ne bi nestao, nego bi se još svagdje iz dana u dan pojačavao. Poprimio bi višestruke oblike i postao bi obćom pojavom. *Rasizam je muževan*, piše Albert Caraco u djelu *Rase i klase* kad govori o onome koji se opire pomamnom antirasizmu. Što više liberalna, demokratska i trgovačka globalizacija sa sobom donosi tuđinsko ugnježdivanje u naravnu zajednicu, ona se to više nastoji obraniti. Ona najprije, vjerojatno u svojem unutrašnjem najčvršćem mjestu, odbacuje uljeze, zatim njezin osjećaj odbojnosti prema njima buja do odurnosti, a odatle se u njoj rađa rastuća volja da ih se izbací iz zemlje i da se obraćuna s politikantima koji su ih kod nas stvorili i koji podržavaju takvu kobnu situaciju.

Antirasizam je ideologijski govor koji ne ima ni glave ni repa, i stoga je akefalna i afalićka ideologija. Hrabreći imigraciju, uvjeravajući imigranta kako je posve jednak izvornom stanovniku i kako od rođenja posjeduje sve sposobnosti i prema tomu treba uživati u istim pravima, ona sama izazivlje ono što pobija. Tako nastaje bezbroj najluđih iluzija, na koje brzo sliede bolna razočaranja. Antirasizam, bilo da je posriedi onaj privatnih organizacija, bilo da je posriedi onaj egalitarističkih država, na taj način predstavlja vrelo mržnje koja zahvaća imigranta prema domorodcu i obratno. Republikanska vlast u svojim različitim oblicima mu predstavlja pooštrenje kada od imigranta zahtieva da se porekne i opetovano zanieće, prekine svoje vlastito korienje, a da ih doista ne može zamieniti s onim koje pripada drugima. Odatle obtužbe diskriminacije i prietnje iztjerivanjem, prietnje rasnim ratom i smrću, s mržnjom i srćbom upućene domorodcima:

*Rasni rat / koban rat / Oko za oko, zub za zub / Radikalna organizacija / Bezuvjetno treba kresnuti njihove majke. Francuze, gubitnik si / Jad tvojoj ženi, tvojoj djeci, tvojoj rasi / Nastanili smo se ovdje, a vi ste ti koje ćemo izbaciti*⁴³.

Zar ne bi prva dužnost vlasti koje iskreno brane svoj narod i zemlju, za što su opunomoćene, bila ta da požure prije nego postane prekasno? To je jasno, ali oni na vlasti to očito ne žele. Pod utjecajem ideologije kaosa, oni više vole nazočnost tuđinaca, hvaleći prisilnu integraciju, koja se činjenično pokazuje kao podvala. Ova nije nikad moguća jer, što je već na temelju izkustva Aristotel

izrekao u *Politici* (IV), za sobom povlači nesuglasice, konflikte, bune, građanske ratove i druge štete.

Antirasizam, po podrijetlu rasizam, prikriveni rasizam, subverzivni rasizam, protubjelački rasizam, ne nalazi nikakvo sredstvo da izkorieni ono što sam sije. Rasizam prema nekomu koji je drugčiji, za što nas optužuje, a što predstavlja samo obranbeno ponašanje, jača nasuprot tomu dok sve više ne prožme duhove, govor i ponašanje.

Društveno promicanje imigranata koje za se reklamiraju raznorazne klike rasističkih antirasista i koje država kani žurno provoditi, nepravda je u očima oštećenih pripadnika domaćeg pučanstva. Takav državni rasizam kod njih samo izazivlje i povećava resantiman prema vlastodržcima i imigrantima. Antirasizam profitira od tog rastućeg nezadovoljstva kako bi agitirao proti domaćem pučanstvu koje se opire.

Rješenje stvorenog problema je međutim jednostavno, ali se protivi tlapnjama onih što su obsjednuti destruktivnim rasnim križanjem. Ono bi međutim, kada bi se svatko vratio svojoj kući, uklonilo mržnju koja raste i sukobe koje ona priprema.

Načelo smotrenosti nalaže da bi uredni i postupni povratak imigranata u zemlje njihovih predaka bio ne samo razborit i poželjan nego i moguć. Taj povratak bi bio neprieporno humanitarno djelo. Ostvariv i zbog toga jer je grubo protjerivanje milijuna Europljana iz njihove zemlje, ukorienjenih više od tisuću godina iztočno od crte Odra-Nisa, nakon zadnjega rata bilo bez protesta dovršeno od režimā što se nazivlju demokratskim. Povratak Azijata među svoje, Afrikanaca i ostalih na kontinente njihova podrijetla očito bi se mogao ostvariti bez primjene civilnog ili vojnog nasilja koje je primienjeno prije više od šestdeset godina u na iztoku Europe.

Vodeće načelo takvog postupka je jasno: svatko kod sebe, svatko u tradicionalnoj zemlji svojih predaka, u kulturi koju je sposoban razvijati i u okrilju naravne okoline na koju je stoljećima i tisućljećima naviknut. Tako ostvarena, ponovna usadba egzotičnog stanovništva u odgovarajuće tlo spriečila bi kod nas sadašnje teškoće i onemogućila buduća krvoprolića, a rasizam zakrabuljen u antirasizam, pa i onaj državni, ne bi više imao razloga postojati.

Antirasistički negativni rasizam koji kani uništiti ono što se naravnim načinom oblikovalo, zamienit će pozitivno mišljenje i praksa utemeljeni na stvarnosti, budući da u potpunosti i cielosti priznaju obstojnost ljudskih rasa i pravo svake rase da prema vlastitoj osobnosti ide putem za koji smatra da najbolje odgovara njezinim naravnim težnjama.

NAVODCI

1 Lucien Gardoni, **L'histoire des grandes décadences et les leçons d'icelle.**

2 Ta su razmatranja gdje kad iznenadujuća. Primjerice je antisemitizam antisemita taj koji za J.P. Sartrea stvara Židova, čineći tako od antisemitizma prvi i tvorbeni element, a od Židova drugi. Nije Semit taj koji izazivlje antisemitizam antisemita. Nego je obratno. Spinoza je mislio suprotno. Začudno: za Sartrea u ovom slučaju, čovjek nije više ono što od sebe čini. Nije više svoj vlastiti projekt. Antisemitizam kao bit predhodi Semitu kao obstojnosti. Antisemitizam bi predhodio u duhu antisemita, takva bi bit predhodila biolozijskom utjelovljenju Semita. Ova *filozofijska* tvrdnja je s nekog drugog motrišta doista na liniji sartreovskog mišljenja, za koje primjerice žed nije manjak vode u tkivima i u krvi organizma, nego proizvod volje onoga koji **kani** biti žedan. Ova inverzija činjenica koja se duguje potpunom nepoznavanju fiziologije organizma i njegovom poreknuću, ali je dosljedna sartreovskoj podjeli onog za-sebe i po-sebi, konstanta je sartreovskog dualizma. Taj dualizam predhodi onomu antirasizma između tiela i mišljenja, rase i intelektualnih sposobnosti.

3 Karl Marx, **La question juive.**

4 Auguste Comte, **Le catéchisme positif.**

5 Max Scheler, **Le formalisme en éthique et l'éthique matérielle des valeurs.**

6 Robert Ardrey, **The Territorial Imperative**

7 Ludwig Gumplowicz, **Der Rassenkampf**

8 Samuel P. Huntington, **The Clash of Civilizations.**

9 Martin Buber, **Dre Reden über das Judentum**

10 Edward Valdman, **Les Juifs et l'argent.**

11 Jacques Attali, **Les Juifs, le monde et l'argent.**

12 « »

13 Voltaire, **Essai sur les mœurs.** U svojem **Traité de Métaphysique**, on izjavljuje: *Bielci su superiorniji u odnošaju na Crnce, kao što su to Crnci u odnošaju na majmune, i kao što su to majmuni u odnošaju na oštrige.*

14 Ernest Renan, **La réforme intellectuelle et morale.**

15 Benjamin Disraeli, **Tancred or the New Crusade.**

16 Emmanuel Lévinas, **À l'heure des nations.** U *Talmudu* [b]jebhammoth 61a[b] također stoji da se Židovi imaju pravo nazivati *ljudima*, a ne nežidovi.

17 **Biblija Sacra Vulgata**, Septuaginta, Jules Isaac: **Genèse de l'antisémitisme**, Bible du rabbinat français.

18 Adolf Hitler, **Le testament politique de Hitler**, 1945.

19 Leopold Senghor, **Négritude et civilisation de l'Universel.**

20 Louis Farakhan, navodak iz Contre-Theses, n. 10, 2002. U svojem žurnalu on zahtieva posebnu državu za Crnce čiji roditelji i djedovi potječu od robova. Zahtieva dostatno bogatu zemlju koja bi zadovoljila njihove potrebe.

21 **Movimiento Estudiantil Chicano de Aztlán**, navedeno u Contre-Theses, n.10, 2002.

22 Malcolm Dalglish, **The Sage Of San Diego Said Choose Qualita And Reason**

23 R. Hartweg, **L'homme, une seule espèce, plus de 28 races**, Science et Vie, srpnja 1968. B. Lundman: **Geographische Anthropologie, Rassen und Völker der Erde**; R. Herrnstein, C Murray: **The Bell Curve**; H. Eysenck: **The Inequality of Man; Race, Intelligence and Education**; J. Phillippe Rushton: **Race, Evolution and Behavior**; A. Jensen: **Thirty years of research in race difference in cognitive ability**. Glede drugih značajki, uzp. A. Vonderach: **Anthropologie Europas**; Béatrice Pellegrini: **L'Ève imaginaire**, i t.d. Poricatelji obstojnosti ljudskih rasa su itekako zbunjeni u svojem sluganstvu vladajućoj egalitarističkoj ideologiji. Christian de Duve koji je sklon niećućim (i drugim demokratsko-amerikanskim) klišeima, ipak je prisiljen rabiti rječ rasa u svojoj (slabo) populariziranoj knjizi. On ju stavlja u navodnike da pokaže kako poriče obstojnost rasa, ali pritom govori kao da one postoje.

24 Walter Rathenau, **Höre Israel** (objavljeno pod pseudonimom Hartenau, In die Zukunft, 18, 1897) (Seltsame Vision! Inmitten deutschen Lebens ein abgesondert fremdartiger Menschenstamm, glänzend auffällig, von heissblütig beweglichen Gebaren. Auf märkischem Sand eine asiatische Horde).

25 Vladimir Jabotinsky, **Oeuvres**, sv. 11, 320.

26 Thomas Sowell, **Race, politique et economie**.

27 Thomas Sowell, « «

28 Thomas Sowell, « «

29 Thomas Sowell, « «

30 Henry Harpending, University Utah, Salt Lake City.

31 Nature Genetics, 3.2.2008; Science Now, 10.12.2007, i t.d. Pogledaj također John Hawks: **Recent acceleration of human adaptive evolution** u Proceedings of the National Academy of Sciences of the USA 104 (2007), str. 20753-20758 i t.d.

32 Susan Sonntag, navedena po Contre-Thès, n. 10, 2002.

33 Lettre mensuelle Indépendance et Démocratie.

34 Primjer: Michel Onfray, u **La puissance d'exister**. Pogledaj također glede pojedinosti: **Clairvoyances**, Pierrea Chassarda.

35 Nicolas Sarkozy, École Polytechnique, 17.12.2008. Godine 2003, one je izjavio kako je pozitivna diskriminacija nužna za muslimane; što će, obratno, reći da je negativna diskriminacija nužna za ostale. On tu navodnu nužnost formulira zbog destruktivne manije jednakosti. Bolestne duhove nalazimo na svim razinama države, gdje odlučuju o uništenju izvornoga naroda (*Vers une nouvelle citoyenneté française* u *Tribune libre*, objavljeno u *Le Monde* od 30.04.2003).

36 Pierre Chassard, **Remarques sur les droits de l'homme ; Clairvoyances**.

37 Kim Scott, **Benang**.

38 Eugen Fisher, **Die Rhebother Bastarde und das Bastardierungsproblem beim Menschen**.

39 Konrad Lorenz, **Über thierisches und menschliches Verhalten**, sv. 1., Pierre Chassard, **Wilde Einwanderungen – blinde Integrationen**, Schriftenreihe N. 2, Mengal.

40 Pierre-André Gloor, **Racismes/antiracismes**.

41 Jacques Monod, **Le hasard et la nécessité**.

42 **Imigration and Naturalisation Act Amendment od 1965 (SAD); Déclaration universelle des droits de l'homme, članak 13, paragrafi 1 i 2; Protocole e sauvegarde des droits et deslibertés du 16.09.1963, članak 1, paragraf 4; Charte des droits dits fondamentaux de l'Union européenne, de Biarritz et de Nice d'octobre et décembre 2000 (France)**.

43 Bognoul Smala, navedeno po Falku van Gaveru, u *Lettre mensuelle d'information d'Indépendance et Démocratie*.